ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ 88

ΟΡΓΑΝΟ ΤΟΥ ΛΑ·Ι·ΚΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ – ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β΄ – Α.Τ. 19(32) ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 1988

ΝΕΟ ΕΤΟΣ ΝΕΟΙ ΑΓΩΝΕΣ

ΓΙΑ ΜΙΑ ΝΕΑ ΤΑΞΗ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ

Μέσα σε κλίμα γενικού ενθουσιασμού και «συγκινήσεως» υπεγράφη η νέα συμφωνία περί περιορισμού των πυρηνικών όπλων μεταξύ Ρήγκαν και Γκορμπατσώφ. Λησμονώντας το κοινό τί αντιπροσωπεύουν οι συμφωνούντες, λησμονώντας τα εγκλήματα κατά της ανθρωπότητος με τα οποία βαρύνονται Η.Π.Α. και ΕΣΣΔ, λησμονώντας την Δρέσδη, το Αμβούργο, την Χιροσίμα, την Ουγγαρία, την Κύπρο, το Αφγανιστάν, την Παλαιστίνη, λησμονώντας τέλος και αγνοώντας το γεγονός πως τα πυρηνικά όπλα, που καταργήθηκαν, αποτελούν ένα ελάχιστο ποσοστό από τον συνολικό εξοπλισμό, πανηγυρίζουν την «νέα» εποχή φιλίας μεταξύ των δύο μεγάλων του σύγχρονου κόσμου.

Κακό τιμωρός μέχρι χθες ήταν ο φαιδρός Ράμπο Ρόναλντ Ρήγκαν, μέγας ειρηνοποιός σήμερα! Μέγας αναμορφωτής και χθές και σήμερα ο ηγέτης του μπολσεβικισμού Γκορμπατσώφ. Τα μέσα μαζικής παραπληροφόρησης παρόντα!

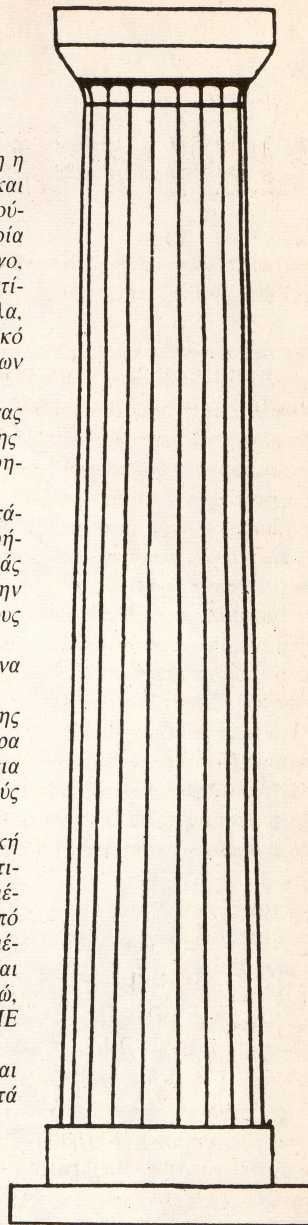
΄Ολοι, δεξιοί και αριστεροί, μπολσεβίκοι και καπιταλιστές, προλετάριοι και αστοί, όλοι, υπερασπιστές της ειρήνης. Ποιάς ειρήνης; της ειρήνης που επεβλήθη στη Γιάλτα το 1945, αυτής της ειρήνης και καμμιάς άλλης. Μιας ειρήνης που επέβαλλε διά της βίας στην μεν μισή Ευρώπη την Κόκκινη τυραννία, στην δε υπόλοιπη την οικονομική εξάρτηση από τους διάφορους Χάϊμς, Λεβύ, Ροκφέλλερ και Ρότσιλντ.

Αυτή την «ειρήνη» εμείς πολεμούμε και θα την πολεμούμε μέχρι να επιβάλλουμε την δική μας ειρήνη.

Θανάσιμοι αντίπαλοι μέχρι χθές ΗΠΑ και Ε.Σ.Σ.Δ., πρωτοπόροι της παγκόσμιας ειρήνης σήμερα... Μα πότε αλήθεια υπήρξαν αντίπαλοι πέρα από κούφια λόγια και απειλές Η.Π.Α. και Ε.Σ.Σ.Δ; Μα πότε αλήθεια υπήρξαν αντίπαλοι πέρα από φραστικά σχήματα και ψευτολεονταρισμούς Η.Π.Α. και Ε.Σ.Σ.Δ., καπιταλισμός και μπολσεβικισμός;

Για όσους έχουν μειωμένη αντίληψη και εθελημένα ασθενή ιστορική μνήμη θα αναφέρω ένα γεγονός, ένα μικρό γεγονός και από αυτό ας αντιληφθούν όλο το φάσμα της ιστορίας. ΄Ανοιξη του 1945, στην Καθημαγμένη Γερμανία προχωρούν από Ανατολικά ο Σοβιετικός στρατός και από Δυτικά ο Αμερικάνικος. Κάπου στη μέση οι Αμερικάνοι στρατιώτες περιμένουν την συνάντησή τους με τους Σοβιετικούς. Συνάντηση ειρηνική και καλοδεχούμενη, που το πνεύμα της φαίνεται χαρακτηριστικά στο πανώ, που κρατούσαν οι Αμερικάνοι, στα πανώ που έγραφαν: «WELLCOME IVAN»!

Αυτή είναι η μικρή ιστορία της έχθρας και της φιλίας Η.Π.Α. και Ε.Σ.Σ.Δ. «WELLCOME IVAN» και ο καθένας ας βγάλει τα συμπεράσματά του.

ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ ΟΡΓΑΝΟ ΤΟΥ ΛΑ·Ι·ΚΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ
Περίοδος Β΄ - Αριθμός τεύχους 19 (32) ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 1988 - Δρχ. 150
ΑΘΗΝΑ: ΠΕΙΡΑΙΩΣ 4 - ΟΜΟΝΟΙΑ - 5ος ΟΡΟΦΟΣ (Τρίτη - Πέμπτη - Σάβ. 6-9 μ.μ.)
ΤΑΧ. ΘΥΡ. 8346 - ΟΜΟΝΟΙΑ 100 10
ΘΕΣ/ΝΙΚΗ: ΙΩΝΟΣ ΔΡΑΓΟΥΜΗ 28 - 2ος ΟΡΟΦΟΣ
(Τρίτη - Πέμπτη - Σάβ. 6-9 μ.μ). ΄Εναρξη λειτουργίας: 15.1.88
ΤΑΧ. ΘΥΡ. 112 07 - ΘΕΣ/ΝΙΚΗ 541 10
ΒΟΛΟΣ: ΜΗΛΙΝΗΣ 9 ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ (Τετάρτη - Σάββατο 6-9 μ.μ.)
Υπεύθυνος συμφώνως τω νόμω: **Ν. Γ. ΜΙΧΑΛΟΛΙΑΚΟΣ**

ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ 88!

Στο τεύχος του Ιανουαρίου 1987 της Χρυσής Αυγής είχαμε γράψει σχετικά με την συνεχιζομένη τότε ομηρία του Rudolf Hess: «΄Ολα δείχνουν πως το 1987 θα παιχθή η τελευταία πράξις του δράματος του Β΄ μεγάλου πολέμου με τον θάνατο του γηραιού Αγωνιστού». Δυστυχώς τα λόγια μας απεδείχθησαν προφητικά και ο γέροντας του Σπαντάου άφησε φυλακισμένος την τελευταία του πνοή. Αυτή ήταν η δικαιοσύνη των συμμάχων, αυτή ήταν η συμπεριφορά «ανθρωπιστών», φιλελεύθερων και σοσιαλιστών απέναντι σε έναν γέροντα και άρρωστο κατάδικο. Ας επαναλάβουμε το σύνθημα των Ισπανών Συναγωνιστών!

«Ο RUDOLF HESS ΕΙΝΑΙ ΝΕΚΡΟΣ, ΤΩΡΑ ΕΙΝΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ!» και ας γίνει αυτή η φράση το σημάδι, που θα καθορίζει για μας την σημασία του έτους 1987. Το 1987 έφυγε αφήνοντας σε μας τους εθνικοσοσιαλιστές ένα μεγάλο χρέος, ένα ακόμη χρέος, τον νεκρό RUDOLF HESS, ένα χρέος που πρέπει κάποτε και οπωσδήποτε να ξεπληρώσουμε.

Στο έτος 1987 είχαμε ένα ακόμη γεγονός ιστορικής σημασίας. Τα «φιλελεύθερα» ανοίγματα του Μιχαήλ Γκορμπατσώφ και οι συμφωνίες περί των πυρηνικών όπλων Η.Π.Α. και Ε.Σ.Σ.Δ. δείχνουν ξεκάθαρα πως η ανθρωπότητα οδηγείται πλέον σε ένα καινούργιο μοντέλο ζωής και διακυβερνήσεως. Η απάτη των δήθεν αντιθέσεων ξέφτισε, ο αφέντης του κόσμου σύντομα θα δείξει το πραγματικό του πρόσωπο και θα φανεί τότε πως Η.Π.Α. και Ε.Σ.Σ.Δ. δεν είναι τίποτε άλλο, παρά απλοί διαχειριστές των συμφερόντων του παγκόσμιου Σιωνισμού. ΄Ολοι σήμερα μιλούν για ειρήνη, για μία παγκόσμια ειρήνη χωρίς πολέμους και διαμάχες και φυσικά χωρίς εθνικοσοσιαλιστές, ρατσιστές, φασίστες... ΄Ολοι μιλούν για ειρήνη, για μία ειρήνη, που μπροστά της το 1984 του ΄Οργουελ θα μοιάζει παράδεισος, για μία ειρήνη, που όταν η ανθρωπότης θα αντικρίσει την φρικτή της φυσιογνωμία θα θεωρήσει προτιμότερη την λύση του οποιουδήποτε πολέμου, όσο φρικτού και αν μπορέσει να φαντασθεί. Ζούμε στην εποχή των «θαυμάτων», στην εποχή της ηλεκτρονικής παρακολούθησης, της ηλεκτρονικής ταυτότητας, της ουσιαστικής κατάργησης των συνόρων, του πραγματικού διεθνισμού. Και εμείς, τί είμαστε, τί σημασία έχουμε εμείς, οι εθνικοσοσιαλιστές, ανάμεσα σε όλα αυτά; τα αποτελούμε; τί αντιπροσωπεύουμε; πώς δίνουμε τη μάχη μας; σε τί ελπίζουμε; Πριν δώσουμε τις απαντήσεις μας σε αυτά τα ερωτήματα θα πρέπει να ξεκαθαρίσουμε κάτι, που αποτελεί και την βάση της τακτικής του κινήματός μας. Δεν πιστεύουμε πως είναι δυνατόν να δοθεί λύσις μέσα από τις δομές του συστήματος, κάθε δε αυτής της μορφής προσανατολισμός του Αγώνα, μοιραία οδηγεί στην προδοσία της Ιδέας και στην απορρόφηση από το σύστημα. Τι είμαστε όμως εμείς, τί αντιπροσωπεύουμε μέσα σε αυτή την απόλυτη και παγκόσμια μαζοποίηση;

Είμαστε εκείνοι, που πεισματικά αρνούμαστε να παρακολουθήσουμε τον ρυθμό τους, που λειτουργούμε εντελώς ανεξάρτητα από τις επιταγές και τους σκοπούς τους, είμαστε ένα καρκίνωμα μέσα στο σώμα του συστήματος, ένα απόστημα πάνω στην ειρηνική τους ανεμελιά. Τί αντιπροσωπεύουμε; αντιπροσωπεύουμε το Καθήκον, την Τιμή, την Αξιοπρέπεια, την Περηφάνεια, την Ιστορία, την Φυλή, την Οικογένεια, την Πατρίδα μέσα σε ένα κόσμο στρεβλωμένο που έχει για αξίες του τον ατομισμό, την καλοπέραση, την ανεμελιά, την ανευθυνότητα, την αναρχία, την ευθυνοφυγία, την φυγή από το χρέος, την πανσπερμία, την προσωρινότητα, τον διεθνισμό, τη δημοκρατία.

Δίνουμε τη μάχη μας με κάθε μέσον έχοντας κατ' αρχάς εξασφαλισμένη την επιβίωσή μας, γιατί έτσι οι συνθήκες επιβάλλουν, δίνουμε τη μάχη μας με κάθε μέσον, χωρίς όμως να δίνουμε στο σύστημα την αφορμή να μας εκμηδενίσει. Ελπίζουμε πως το σύστημα, που πολεμούμε, είναι καταδικασμένο να καταρεύσει μα πέρα και από αυτή την βάσιμη και λογική μας ελπίδα, δίνουμε την μάχη πρώτα απ' όλα γιατί για κάθε στρατιώτη προέχει η πίστη και το Καθήκον στην Ιδέα.

1987, ένας χρόνος φεύγει. Στον χρόνο αυτό η Χρυσή Αυγή έκαμε έργο ιδεολογικό και πολιτικό. Πολλαπλασίασε τα μέλη και τους οπαδούς της, έκαμε αισθητή την παρουσία της με προπαγανδιστικές εκστρατείες σε δρόμους και σε σχολεία. Τον Ιανουάριο του 1987 η Χρυσή Αυγή είχε μόλις ένα γραφείο, τον Ιανουάριο του 1988 η Χρυσή Αυγή έχει τέσσερα, δύο στην Αθήνα, ένα στον Βόλο και ένα στη Θεσσαλονίκη. Ο Αγώνας και αυτό τον χρόνο θα συνεχισθεί αμείωτος για την Τελική Νίκη.

Θα αναφέρω όμως τώρα ένα γεγονός χαρακτηριστικό, που δίνει μια ιδιαίτερη σημασία στο έτος 1988. Χριστούγεννα του 1959, μόλις 14 χρόνια μετά τη λήξη του Πολέμου, στους δρόμους της Κολωνίας εμφανίζονται Αγκυλωτοί Σταυροί. Το γεγονός θεωρείται μεμονωμένο. Πρωτοχρονιά του 1960, σε ολόκληρο τον κόσμο, Λατινική Αμερική, Αυστραλία, Η.Π.Α., Καναδά, Ευρώπη εμφανίζονται παντού Αγκυλωτοί Σταυροί και κάτω από αυτούς ένας αριθμός 88. Οι μυστικές υπηρεσίες αναρωτιούνται τί να σημαίνει αυτό το 88. Δεν αργούν να το ανακαλύψουν. Το γράμμα «Η» είναι το 8ο γράμμα γράμμα του Λατινικού αλφαβήτου, έτσι 88 σημαίνει «ΗΗ» δηλαδή HEIL HITLER.

Ο Πόλεμος συνεχίζεται, ο δρόμος είναι μακρύς, ο Πολεμιστής δεν ρωτά αν θα νικήσει, δίνει τη μάχη του. Ας υποδεχθούμε το έτος που έρχεται, το έτος 88 με ένα 88! HEIL HITLER! Και ας πιστέψουμε πως αυτή θα είναι η χρονιά μας.

«ΕΛΕΥΘΕΡΟΛΑΚΩΝ»

ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΜΕΤΑΦΥΣΙΚΗ

(ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ ΙΙ)

— Άρα, δεν είναι παράλογο το φαινόμενο των ισοπεδωτικών διδασκαλιών και κηρυγμάτων που κατακλύζουν τον σύγχρονο κόσμο και συμβάλλουν τα μέγιστα στην κατάργηση των ορίων των δημιουργημάτων, των ορίων των Αξιών, των ορίων των ιδανικών. Μέσα στον ισοπεδωτισμό της εποχής αυτής, τα όρια καταργούνται! Και μην μπορώντας να κρατήσουμε την ειρωνία μας επισημαίνουμε την κατάργηση του «σχετικού» από τους εις το έπακρον σχετικιστάς και την αγάπη και λατρεία του θείου από τους κατ' εξοχήν φαύλους και απατεώνας.

— Στην πραγματικότητα, εκείνο που επετύγχαναν και επιτυγχάνουν οι ανθρωποκεντρικές και σχετικιστικές θεωρίες, είναι η κατάργηση (όπου υπάρχουν) ή η αναστολή της δημιουργίας συστήματος Αρχών.

— Και βέβαια, οι χριστιανοί και Δημοκράτες και Μπολσεβίκοι πατέρες εύκολα προπαγανδίζουν το «εύκολον» προ της ανόδου στην εξουσία και δύσκολα προπαγανδίζουν το «δύσκολον» μετά την άνοδον στην εξουσία. Ο άνθρωπος, ως αποτελούμενος από φορείς μετέχοντες της ανωτέρας και της κατωτέρας ουσίας είναι ευνόητον επιρρεπής εις τας ασθενείας της κατωτέρας συνιστώσης. Σ' αυτήν, πάντα συναντάμε τα γεφυροποιά σημεία προς τις οδούς της φθοράς και της πτώσεως. Εκεί πάντα, εντοπίζεται η «κλειδαρότρυπα» για το κλειδί της ανατροπής που τόσο σατανικά και κατ' αποκλειστικότητα κατέχουν οι περί την Μέσην Ανατολή κατοικούντες. Η τόσο ευάλωτη πλευρά του ανθρώπου εκτεθειμένη αποκλειστικά σε κείνους που σχεδόν μόνιμα την σημαδεύουν, αφήνει να «έρχονται» μέσω αυτής να κυριαρχούν και να διευθύνουν εκείνοι.

— Παράλληλα, υπείκουσα σε αρχές νοσηρού Διονυσιασμού καθίσταται από τους «Χριστιανούς» επιστήμονες το «εκθειαζόμενον σώμα», ενώ, διά τους υπόλοιπους σχετικιστές διανοούμενους — παρανοούμενους είναι το σημείο αναφοράς· έτσι, μοιραία οδηγεί στην επικράτηση όλων των παρακμιακών και αντερχομένων την δημιουργία τάσεων.

— Η υπεροπλία των αρνητών της δημιουργίας και των παρασίτων έναντι των δημιουργών γίνεται πλέον σε μας από ευνόητη έως προφανής σαν παρατηρήσουμε το πεδίο της καθημερινής αναμετρήσεως και της συνεχούς τριβής και αντιπαραθέσεως των μνηστήρων της ισχύος.

Σχέση της καταστάσεως προ της ανατροπής και μετά την ανατροπή: Είναι αδύνατη η μη ύπαρξη ευθέως ή εμμέσου συσχετισμού των.

Δεν δεχόμαστε τους φορείς της νέας αυτής θρησκείας αμοίρους των προηγηθεισών ανωμαλιών. Αντίθετα όχι μόνο εντοπίζουμε την σχέση τους, αλλά και την ομοιότητα των εποχών εκείνων με τις αντίστοιχες πρόσφατες που οριακά σημάδεψαν την σύγχρονη εποχή.

— Το μοντέλο ανατροπής αυτό απετέλεσε οδηγό νεωτέρων κινημάτων, τα οποία είχαν ούτως ή άλλως καθοδηγήσει ταυτόσημα με εκείνο.

Δεν πρόκειται να ασχοληθούμε άλλο με την τακτική ανατροπής που εφήρμοσαν οι «τότε ψυχές». Περισσότερο θα εμβαθύνουμε στους εσωτερικούς μας κύκλους, ενώ, επί της διδασκαλίας πρακτικής, θα επιληφθούν τα επί της ιδεολογίας και πολιτικής κείμενά μας.

— Το επόμενο σημείο στο οποίο πρέπει να σταθούμε ιδιαίτερα, είναι η σχέση της «νέας» θρησκείας με την «παλαιά».

— Φόβος, εμπάθεια. Αυτό είναι όλο.

— Αυτές τις λέξεις, που, κωδικοποιημένα πέρασαν μέσα από τις γενεές τους για να τις χρησιμοποιήσουν τα εγγόνια τους για τις «ανατροπές του 19ου και 20ου αιώνα» αυτές τις λέξεις τις ξανασυναντούμε και, υπενθυμίζουμε στους υιούς του Marx και του Errenburg ότι εμείς θυμόμαστε: και απλώς, θα κάνουμε το ελάχιστο όταν απαιτηθή.

— Φόβος για την προϋπάρχουσα παράδοση, φόβος για κείνο που πολεμούσαν χωρίς να το ξέρουν, φόβος για κείνο που μπορούσαν να αντιμετωπίσουν μόνο σαν αγέλες σκύλων.

— Φόβος για κείνο που ήταν γύρω τους και δεν ήξεραν.

— Εμπάθεια για παν ότι ξένο προς αυτούς, ξένο προς τη νέα θρησκεία, μα, από ένα σημείο και μετά, και όταν τα σύνορα των ενδιαφερόντων περιορίζονταν, το μίσος κτύπαγε και μέσα στην οικογένεια του Χριστού.

— Ουκ ολίγοι Βυζαντινοί μνηστήρες του Θρόνου, ομιλούν γι' αυτό, έχοντας τα μάτια βγαλμένα. Οι εχθροί των Χριστιανών, (Σάξωνες, Βίκιγκς) ομάδες δηλαδή «ξεροκέφαλες», ετιμωρούντο δεόντως, ενώ αντίστοιχα, οι διάφοροι χριστιανοί αυτοκράτορες, αρχής γενομένης από το Βυζάντιο, ήθελαν την ανακτορική φρουρά «κατά προτίμησιν» γερμανικής προελεύσεως.

— Φαίνεται όμως ότι είχε μετασχηματισθεί ο

φόβος και η εμπάθεια και οι ταγοί του Παύλου και του Αυγουστίνου είχαν γίνει πρακτικώτεροι.

— Η τύχη της παραδοσιακής θρησκείας, ακολούθησε πιστά τον δρόμο του ηττημένου της πατέρα.

Τα κείμενά της (και εν γένει τα περισσότερα τεκμήρια) εξηφανίσθησαν ή κατεστράφησαν.

Οι υπέρμαχοί της εγνώρισαν είτε σωματική ταπείνωση και εξευτελισμό (Υπατία από τον όχλο) είτε έντεχνη δυσφήμιση και «αποκλεισμόν έργου» (Πλήθωνας από Σχολάριο και λοιπούς).

Η παράδοση της ποδοπατήθηκε, συκοφαντήθηκε διαστρεβλώθηκε.

Ποιός γνωρίζει το νόημα της αρχαίας Ελληνικής θρησκείας; Πόσοι είναι εκείνοι που ΔΕΝ πιστεύουν πως οι αρχαίοι Έλληνες ελάτρευαν αγάλματα;

Είναι τραγωδία το ότι «βρίσκει κάποια άκρη κανείς» μόνο μέσω εσωτερικών ταγμάτων, και τούτο, στις μέχρι το 1950 εποχές. Φαίνεται όμως, πως, διακεκριμένα πνεύματα, πολύ προ της εποχής τους ευρισκόμενα, είχαν αντιληφθεί τον κίνδυνο που αντιπροσώπευαν θρησκείες και δόγματα αυτού του τύπου. Απειροελάχιστο φόρο τιμής αποτείομεν εις τον υπέρλαμπρον Γ. Πλήθωνα, ο οποίος ετόλμησε να ξεσκεπάσει την «θρησκεία» αυτή, να ανασύρει στην επιφάνεια τις παραδόσεις της Α. Ελλάδος, και να αποπειραθή ανεπιτυχώς την εκκίνηση Νέας Πορείας διά τους Έλληνες. Ο Πλήθων, είναι σφοδρότατος πολέμιος των ιουδαιοχριστιανικών δογμάτων και αμείλικτος διώκτης των προγενεστέρων των νεωτεριστών επί ελληνικού εδάφους (Αριστοτέλης) και των ποικιλωνύμων σοφιστών σκεπτικιστών και επικουρείων οι οποίοι διέβρωσαν την ψυχήν της Ελλάδος και κατέστησαν αυτήν δεκτικήν σε πάσης φύσεως εισβολές μυστικιστικές και δεισιδαίμονες εκ των χωρών της Ανατολής (Συρία-Ιουδαία).

— Ο Πλήθων, «σημαδεύει» ευθέως τον ανθρωποκεντρισμό και σχετικισμό του χριστιανισμού και επισημαίνει το ότι η πρόοδος της «υλοφροσύνης» οφείλεται στη επικράτηση των χριστιανικών αντιλήψεων αφ' ενός που κατά άφρονα τρόπο υπεκατέστησαν τις αυστηρές λογικές πεποιθήσεις του πνευματοκρατικού πλατωνισμού αλλά και ένεκα των αποκλίσεων του Αριστοτέλους.

Ο Πλήθων δεν πέφτει στην παγίδα του Πορφυρίου και του Αυτοκράτορα Ιουλιανού και των λοιπών που ετήρησαν διαλλακτική στάση έναντι του χριστιανισμού. Πιστεύει πως, κάθε υποχώρηση και συμβιβασμός θέτει σε κίνδυνο την αγνότητα του περιρρέοντος Ελληνικού Πνεύματος, και ότι η μόνη σωτηρία διά την δυτική σκέψη, είναι η επιστροφή εις τις Ελληνικές παραδόσεις και πηγές.

Καίτοι ο Πλήθων διέθετε άριστον λόγον και πνεύμα, δεν διέθετε την δύναμιν εμψυχώσεως κάποιας κινήσεως διά την επαναφορά της παραδόσεως. Και γνωρίζουμε όλοι, πόσο απαραίτητο είναι κάτι τέτοιο.

Κλείνοντας την εισαγωγική εξέταση του προβλήματος «Χριστιανισμός», πρέπει να καταστήσουμε σαφές ότι:

α) Δεν ζητάμε να γκρεμίσουμε εκκλησίες (όπως ο Θεοδόσιος τους περισσότερους ναούς) και να σφάξουμε ιερείς.

— Ζητάμε σεβασμό του κοινωνικού συνόλου απέναντι στους χώρους λατρείας των προγόνων του, χώρων όπου ελατρεύετο η πραγματική θρησκεία, η εκ της πρωταρχικής παραδόσεως εκπηγάσασα.

Ζητάμε έλεγχο και αξιολόγηση των ανθρώπων που θα ΕΙΝΑΙ ιερείς.

Οι Ιερείς πρέπει να είναι Ιεροί.

β) Ζητάμε (σε πρώτη φάση) την αποιουδαιοποίηση του Χριστιανισμού, την κάθαρσή του δηλαδή εξωτερικά (ιστορίες, πρότυπα, αλληγορίες, παραδείγματα) και εσωτερικά (Παυλικανική διδασκαλία, Ιωάννης κ.λπ.) από τα μη Άρια στοιχεία.

γ) Ζητάμε την αποκατάσταση της Αρχαίας Παραδόσεως και την διδασκαλία της στα σχολεία, εκεί όπου σήμερα διδάσκεται η Βίβλος με τα κατορθώματα της Εσθήρ και του Γεδεών.

δ) Ζητάμε και την κάθαρση των ιερών τόπων λατρείας των Ελλήνων από τα κάθε λογής Markets, Hotels, και συναφή Νεοελληνικά αίσχη.

ε) Θεωρούμε ως επικίνδυνη και εν γένει χρήζουσα ιδιαιτέρας προσοχής την εναντίωση σε οιαδήποτε θρησκεία. Οι μη έχοντες θέση, τα ξένα σώματα, οφείλουν να αποχωρήσουν και να αφήσουν το Ελληνικό έδαφος αμόλυντο. Στην προσπάθειά μας αυτή, δεν θα φεισθούμε ουδενός μέσου.

Οι Ελληνικές περιοχές πρέπει να διατηρήσουν την καθαρότητά τους.

Τα ξένα σώματα, μπορούν να αποχωρήσουν ειρηνικά... αν το θέλουν.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΥ

ΣΥΝΟΨΗ ΤΩΝ ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΩΝ ΘΕΣΕΩΝ ΤΗΣ ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ

ΕΠΕΞΗΓΗΣΕΙΣ - ΚΡΙΣΕΙΣ - ΣΧΟΛΙΑ

ια. Για να απαντήσουμε στο ερώτημα αυτό πρέπει να γνωρίζουμε τι είναι η Αυστρία φυλετικά και εθνικά. Επίσης πρέπει να γνωρίζουμε ποιών διεργασιών προϊόν υπήρξε το κράτος-τέρας που ονομάστηκε Τσεχοσλοβακία.

Η Φυλετική κα εθνική ταυτότητα των Αυστριακών δεν αμφισβητείται ούτε αμφισβητήθηκε ποτέ. Είναι Γερμανική. Το Αυστριακό κράτος υπήρξε δημιούργημα πολιτικών σκοπιμοτήτων και σκοτεινών συμφερόντων των μεγάλων δυνάμεων και της άρχουσας τάξης. Η Αυστροουγγρική αυτοκρατορία των Αψβούργων υπήρξε ένα κράτος τερατούργημα που συνένωνε παρά φύσιν, λαούς με διαφορετικές εθνικές συνειδήσεις και φυλετικές καταβολές, λαούς που καταπιέζονταν απο την στυγνή Αψβουργική τυραννία και που δεν είχαν διέξοδο προς την εθνική τους ολοκλήρωση. Αυτό το μωσαϊκό εθνοτήτων κατέρρευσε μετά τον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο και οι Γερμανοί της Αυστρίας αποτέλεσαν ιδιαίτερο κράτος ενώ οι Γερμανοί της Σουδητίας ενσωματώθηκαν στο νέο κράτος-τέρας που δημιουργήθηκε, την Τσεχοσλοβακία. Η ισχυρή πολιτειακή τάξη και το κράτος δικαίου που εγκαθίδρυσε η εθνικοσοσιαλιστική Γερμανία, ήταν επόμενο να συγκινήσει εθνικά τους Αυστριακούς και τους Σουδήτες που στέναζαν υπό στυγνό καπιταλιστικό ζυγό. Από την άλλη πλευρά η επανένωση όλων των διάσπαρτων Γερμανικών πληθυσμών σ᾽ ένα ενιαίο κράτος ήταν διακηρυγμένη επιδίωξη του εθνικοσοσιαλισμού. Επομένως οι αξιώσεις της Γερμανίας του Χίτλερ για ένταξη της Αυστρίας και της Σουδητίας στο ενιαίο Ράϊχ δεν ήταν παρά η προσπάθεια για εθνική ολοκλήρωση που συγκρουόταν μόνο με τα συμφέροντα των μεγάλων δυνάμεων και τους εγχώριους τοποτηρητές τους, δηλαδή την άρχουσα τάξη της Αυστρίας, που αποτελείτο από αστούς και συντεχνιακά οργανωμένους σοσιαλιστές και την αντίστοιχη της Τσεχοσλοβακίας που καταπίεζε την Σουδητία, δηλαδή την Γερμανική μειονότητα. Οι μηχανορραφίες όμως των Αγγλογάλλων και η προκλητική πολιτική των δουλικά εξηρτημένων από αυτούς κυβερνήσεων Αυστρίας και Τσεχοσλοβακίας δεν επέτρεψαν ομαλή ένταξη των εκτός της επικράτειας Γερμανών στο ενιαίο Ράϊχ. Ο Χίτλερ αναγκάζεται να εισβάλει στην Αυστρία και την Τσεχοσλοβακία για να χαρίσει στους λαούς των δύο αυτών χωρών εκείνο ακριβώς που επιθυμούσαν και τα συμφέροντα των καπιταλιστικών μεγάλων δυνάμεων της Αγγλίας και της Γαλλίας τους στερούσαν: την εθνική τους ολοκλήρωση. ΄Αλλωστε όλοι οι Αστοί ιστορικοί συμφωνούν παρ᾽ όλο το μένος τους κατά του εθνικοσοσιαλισμού ότι για την μεν Σουδητία δεν υπήρχε ούτε ένας Γερμανός που δεν ήθελε την ενσωμάτωση στο Ράϊχ για δε την Αυστρία και αν ακόμη διεξήγετο το δημοψήφισμα γαι την ενσωμάτωση πριν την προσάρτηση (΄Ανσλους), πάλι η πλειοψηφία του αυστριακού Λαού θα ετάσσετο υπερ

της ενώσεως. Ας μην ξεχνάμε τέλος ότι ο Χίτλερ αποθεώθηκε ως ελευθερωτής κατά την είσοδό του τόσο στην Αυστρία όσο και στην Τσεχοσλοβακία και ότι τα Εθνικοσοσιαλιστικά κινήματα σ' αυτές τις χώρες ευρίσκονταν ούτως ή άλλως εκείνη την εποχή προ των πυλών της εξουσίας.

ιβ. Το ερώτημα αυτό αποτελεί το κλειδί της ερμηνείας της μετέπειτα εμπλοκής ολόκληρης της Ευρώπης στο Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο ή όπως ορθότερα εμείς τον επικαλούμε τον Μεγάλο Ιδεολογικό Πόλεμο. Γι' αυτό και η ιστορική αλήθεια στο σημείο αυτό είναι επιμελώς αποκρυμμένη και συσκοτισμένη από τους νικητές. Γιατί η αλήθεια αυτή ανατρέπει όλο το σκηνικό για τις αιτίες του ενσκήψαντος πολέμου, καταξιώνει τον εθνικοσοσιαλισμό δικαιώνοντάς τον και καταδικάζει τους επικριτές. Τί ήταν το Πολωνικό Ζήτημα; ήταν η μεγάλη παγίδα που έστησαν οι Αγγλογάλλοι στον Χίτλερ, ώστε να τον εξαναγκάσουν να τους δώσει το πρόσχημα για να του κηρύξουν τον πόλεμο που επιθυμούσαν. Εν όσω ο Χίτλερ επιδιώκει ειρηνικό διακανονισμό του προβλήματος του Γερμανικού Ντάντσιχ που είχε προσαρτήσει η Πολωνία βάσει της συνθήκης των Βερσαλλιών, οι «μεγάλες Δυνάμεις» υποδαυλίζουν το εξωνημένο υποχείριο τους, την Κυβέρνηση της Βαρσοβίας, να προβεί σε μια αλυσίδα ισχυρών προκλήσεων προς την Γερμανία γνωρίζοντας ότι η δυναμική του εθνικοσοσιαλισμού δεν θα μπορούσε να ανεχτεί αυτές τις προκλήσεις δίχως να προδώσει τις ίδιες τις αρχές που τον εξέθρεψαν. Παράλληλα «αναλαμβάνουν υπο τη προστασία τους» την Πολωνία ως εγγυήτριες της ανεξαρτησίας της έναντι οιουδήποτε την επιβουλευόταν. Η εξαρτημένη από το Βρεττανικό κεφάλαιο κυβέρνηση της Πολωνίας κλιμακώνει τις προκλήσεις και περιχαρακώνεται στην ακαμψία της κυρίως δια του υπουργού των εξωτερικών Μπεκ ευσυνείδητου εκτελεστή των επιταγών της Αγγλικής Πολιτικής. Ο Χίτλερ ματαίως ελπίζει σε μία συνεννόηση. Στο περίφημο λόγο του στις 28.4.39 ο Χίτλερ αποκαλύπτει και καταγγέλει την συνομωσία των καπιταλιστών και των εβραίων πατρώνων τους εναντίον της εθνικοσοσιαλιστικής Γερμανίας. Δυστυχώς κάθε προσπάθεια αποβαίνει μάταιη για την διάσωση της ειρήνης. Ο Χίτλερ δέσμιος αφ' ενός μεν των αρχών και των αξιών του εθνικοσοσιαλισμού που δεν δύναται να προδώσει, αφ' ετέρου της πολυπλόκαμης και δόλιας συμπαιγνίας που εξυφάνθηκε απο την πολιτική της Αγγλικής Κυβέρνησης, εξαναγκάζεται να αναλάβει επιθετική πρωτοβουλία δια των όπλων, δίδοντας έτσι το πρόσχημα που οι Αγγλογάλλοι επιθυμούσαν διακαώς για να του κηρύξουν τον πόλεμο.

Η συσκότιση των αιτιών και των αφορμών της εκρήξεως του Β΄ Παγκόσμιου Πολέμου είναι τόσο μεγάλη, είναι τόσο μεγάλη η διαστρέβλωση των ιστορικών γεγονότων που επέβαλαν οι νικητές, ώστε ακόμη και σήμερα ελάχιστοι άνθρωποι μεταξύ μας γνωρίζουν ότι δεν κήρυξε η Γερμανία τον πόλεμο εναντίον της Αγγλίας και της Γαλλίας αλλά το αντίθετο! Ακόμη οι Σύμμαχοι νικητές ποτέ δεν μπήκαν στον κόπο να μας εξηγήσουν γιατί δεν εκήρυξαν παράλληλα τον πόλεμο και στη Σοβιετική Ένωση, που εισέβαλε ταυτόχρονα με τη Γερμανία στην Πολωνία, ενώ είχαν αυτή την υποχρέωση ως εγγυήτριες της εδαφικής της ακεραιότητας Δυνάμεις. Το ερώτημα αυτό παρακάμπτεται από τους αστούς ιστορικούς 45 χρόνια τώρα. Η απάντηση βέβαια για μας είναι απλή. Στόχος των Εβραίων και καπιταλιστών της Δύσεως ήταν η καταστροφή του εθνικοσοσιαλισμού έναντι οιουδήποτε τιμήματος και όχι η σύγκρουση με τον μπολσεβικισμό με τον οποίο λόγο αργότερα συμπορεύτηκαν καθ' ολοκλή-

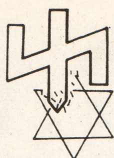
ρου.

Για να κατανοήσουμε επακριβώς ποια ιστορική δυναμική υποχρέωνε τον Χίτλερ να επιτεθεί εναντίον της Πολωνίας θα κάνουμε ένα ιστορικό παραλληλισμό. Ας υποθέσουμε ότι στην Ελλάδα υπήρχε σήμερα εγκαθιδρυμένο ένα εθνικοσοσιαλιστικό καθεστώς που υπεράσπιζε με συνέπεια τα εθνικά μας συμφέροντα και ταυτόχρονα είχε εξασφαλίσει οικονομική αυτοδυναμία και πολεμική αυτάρκεια. Αντιμετώπιζε δε τις προκλήσεις της Τουρκίας που κατέχει τη μισή Κύπρο, οι οποίες κορυφώνονται με τα γεγονότα στο Αιγαίο τον περασμένο Μάρτιο. Είναι εύκολο να καταλάβουμε πως ένα τέτοιο καθεστώς θα ήτο αδύνατον να ανεχτεί τις προκλήσεις αυτές και ότι θα αναλάμβανε επιθετική πρωτοβουλία ενδιαφερόμενο πρώτα από όλα για το δέον, που είναι η υπεράσπιση των ζωτικών εθνικών συμφερόντων και ύστερα για τη «διεθνή» ύφεση, ιδιαίτερα εν όσω έχει ήδη εξαντληθεί κάθε δυνατότητα καλόπιστου διαλόγου.

ιγ. Γαι την φυγή του Ρούντολφ Ες στην Αγγλία στις 10.5.41 έχουν χυθεί τόνοι μελάνης από τους αστούς ιστορικούς που αγωνιούν να μας πείσουν ότι ο υπ᾽ αριθμόν 2 ηγέτης του εθνικοσοσιαλισμού ξαφνικά «τρελάθηκε» και αυτομόλησε στον εχθρό εν αγνοία του Φύρερ. Βεβαίως το ασύστολο αυτό ιστορικό ψεύδος, είναι η επικρατούσα εκδοχή στις ημέρες μας διότι αυτό βολεύει αφάνταστα τους νικητές. Σκεφθείτε να παραδεχτούμε ότι ο Ες πήγε στην Αγγλία κατά διαταγή του Χίτλερ να διαπραγματευθεί ειρήνη. Όλος ο μύθος για τον «δολοφόνο εγκληματία» Χίτλερ που «αιματοκύλισε τον κόσμο», καταρρέει. Πρέπει λοιπόν το ψεύδος να συντηρηθεί ως κόρη οφθαλμού. Έτσι ο Ες μένει φυλακισμένος 42 χρόνια μέχρι τον θάνατό του σε αυστηρή απομόνωση, τα ημερολόγια του Χίτλερ που αναφέρονται και στα γεγονότα της φυγής ανακηρύσσονται «πλαστά» και κυρίως τα αρχεία του Foreign Office που επίσης αναφέρονται στα σχετικά γεγονότα θα δημοσιευθούν όπως αποφασίστηκε με ειδική νομολογία μετά το 2017 κατ᾽ εξαίρεσιν, εάν στο μεταξύ δεν δοθεί και νέα παράταση. Έτσι λοιπόν η δημοκρατία του καιρού μας υπηρετεί την ιστορική αλήθεια.

Ο Ρούντολφ Ες όμως εξετέλεσε την απελπισμένη του πράξη κατά διαταγή του Φύρερ, με σκοπό να διαπραγματευθεί τη ειρήνη που θα επέτρεπε τον τερματισμό του πολέμου στο Δυτικό Μέτωπο και την παύση της άσκοπης θυσίας του Αρίου Αίματος χάριν του θριάμβου του αιώνιου Εβραίου. Η πρώτη ανάλογη προσπάθεια του Χίτλερ έγινε λίγους μήνες πριν στην Δουνκέρκη, όπου η στρατηγική μεγαλοφυία του, εγκλώβισε την αγγλική στρατιά, αλλά της επέτρεψε να διεκπεραιωθεί σώα στη Βρετανία διότι εφείσθηκε της θυσίας του Αρίου Αίματος κατά τρόπον, ώστε και ο ίδιος ο Αστός ιστορικός Ραιημόν Καρτιέ να εκπλαγεί από την ανεξήγητη γι᾽ αυτόν μεγαλοψυχία του. Αυτή η ίδια στρατιά αναδιοργανωμένη υπήρξε η ψυχή της Αγγλικής Άμυνας στην μετέπειτα εξέλιξη του πολέμου.

Δυστυχώς οι ενέργειες αυτές του Φύρερ δεν κατέστη δυνατόν να αξιοποιηθούν από τους Βρεττανούς των οποίων η πολιτική παρέμεινε έρμαιο των εβραϊκών και καπιταλιστικών συμφερόντων.

ΤΟ ΕΒΡΑ·Ι·ΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Τις δεκαετίες που ακολούθησαν τον Μεγάλο Πόλεμο, σκεπάστηκε με επιμέλεια ένα ζήτημα σημαντικό για την πορεία της ανθρωπότητας, το εβραϊκό ζήτημα.

Μέχρι πριν από μερικά χρόνια ήταν ανεπίτρεπτος ακόμα και υπαινιγμός για την ύπαρξή του σαν θέμα, τόσο μάλλον οποιαδήποτε ανοικτή συζήτηση.

Αν κάποιος μιλούσε για «οργανωμένο εβραϊσμό» ή προειδοποιούσε για «εβραϊκή συνωμοσία», θα παραδινόταν αμέσως στο πυρ το εξώτερον.

Σήμερα οι ίδιοι οι εβραίοι μιλούν για προστασία των εβραϊκών συμφερόντων, για την έξαρση του αντισημιτισμού, και για αναπτυσόμενα αντι-εβραϊκά αισθήματα. Βέβαια οι εβραίοι δεν έφεραν το «εβραϊκό ζήτημα» στην επιφάνεια μόνο για να μας δείξουν ότι υπάρχουν, αλλά μόνο για να εξυπηρετήσουν τα συμφέροντά τους. ΄Αλλωστε έχει επικρατήσει η θέση ότι οι εβραίοι είναι κάτι διαφορετικό από οτιδήποτε άλλο, ότι έχουν συμφέροντα, τα οποία μάλιστα πολλές φορές έρχονται σε αντίθεση με τα συμφέροντα της χώρας στην οποία κατοικούν.

΄Οταν συνδέσουμε αυτό το γεγονός με το γεγονός ότι οι εβραίοι εργάζονται, με τον δικό τους τρόπο, σε θέσεις κλειδιά για τον έλεγχο του Δυτικού κόσμου: δημόσια πληροφόρηση, μόρφωση, διαχείριση χρημάτων, πολιτική, εξωτερική πολιτική κ.λπ., τότε το εβραϊκό ζήτημα γίνεται πραγματικό εβραϊκό πρόβλημα. Ο τρόπος με τον οποίο ο κάθε λαός θα λύσει το πρόβλημα αυτό εξαρτάται από τον τρόπο που το καταλαβαίνει. Προς το παρόν η κατανόηση αυτή εμποδίζεται, και όλες οι δυνάμεις του Συστήματος σκοπεύουν να την κρατήσουν έτσι, διαμέσου της προπαγάνδας μιας σειράς μύθων. Μερικοί από αυτούς είναι:

α) Το εβραϊκό πρόβλημα έχει τίς ρίζες του στην προκατάληψη των μη-εβραίων. Αν δεν ήταν ο αντισημιτισμός και ο φόβος που προξενεί στους εβραίους, δεν θα υπήρχε εβραϊκό πρόβλημα. Οι Εβραίοι θα ήταν απλώς μία εθνότητα, σε όποια χώρα κι αν ζούσαν όπως οι μετανάστες.

β) Ο αντι-σημιτισμός είναι πάντα μία πρόφαση για θρησκευτικές ή οικονομικές διαφορές. Γιαυτό οι φανατικοί χριστιανοί μισούν τους Εβραίους, γιατί η θρησκεία τους είναι διαφορετική, και οι φανατικοί, γενικά, μισούν τους εβραίους, γιατί είναι επιτυχημένοι.

γ) Οι εβραίοι είναι ένας «κατατρεγμένος» λαός με μία «τραγική» ιστορία. Για χιλιάδες χρόνια άλλοι λαοί τους κυνήγησαν, τους κατακρεούργησαν, τους επέλεξαν για αποδιοπομπαίους τράγους, και όλα αυτά χωρίς να φταίνε οι ίδιοι οι εβραίοι. Ο κατατρεγμός για τον οποίο τους αρέσει να μιλούν, είναι η πρόσφατη μεταχείρησή τους από τους Γερμανούς: το «ολοκαύτωμα» του ΙΙ Παγκοσμίου Πολέμου.

δ) Οι Εβραίοι είναι «φιλελεύθεροι» άνθρωποι, ανεκτικοί, ειρηνιστές, υπέρ της ισότητας, ανοικτά μυαλά, αγωνιστές της ελευθερίας και της δικαιοσύνης.

ε) Οι Εβραίοι έχουν ένα ειδικό χάρισμα, είναι καλλιτεχνική φυλή. Αυτό φαίνεται εύκολα από τον τρόπο που κυριαρχούν σε όλα τα πεδία της σύγχρονης τέχνης και κουλτούρας σήμερα. Υπάρχουν περισσότεροι Εβραίοι γλύπτες, ζωγράφοι συγγραφείς, ποιητές, κ.λπ. από οποιαδήποτε άλλη εθνότητα.

Πολλές και «σημαίνουσες» φωνές έχουν γράψει υποστηρίζοντας αυτούς τους μύθους. Με μία μικρή έρευνα μπορούμε να δούμε τα πονηρά σημεία αυτών των μύθων και να τους δούμε με ένα τρόπο διαφορετικό από αυτόν που μας «προτείνει» το σύστημα.

Αναλογισθείτε τον πρώτο μύθο: ότι οι μη Εβραίοι φανατικοί είναι η αιτία του προβλήματος. ΄Ισως θα πρέπει να ερευνήσουμε αυτόν το μύθο μαζί με τον μύθο περί «τραγικής ιστορίας» των Εβραίων.

Από την εποχή των αρχαίων Φαραώ, περίπου πριν 4.000 χρόνια, μέχρι σήμερα, όλοι —Αιγύπτιοι, Ασσύριοι, Πέρσες, Μήδοι, Ρω-

μαίοι, Αγγλο-σάξωνες, Κοζάκοι, Πολωνοί, Ρώσοι, Γερμανοί, Άραβες — έχουν «κατατρέξει» τους... φτωχούς εβραίους.

Το μόνο συμπέρασμα που ο επίσημος μύθος μας επιτρέπει να βγάλουμε είναι ότι ο φανατισμός και η προκατάληψη είναι διεθνές χαρακτηριστικό των μη-εβραίων. Παρ' όλα αυτά, αυτή η προκατάληψη χτυπά μόνο τους εβραίους ειδικά, ανεξάρτητα εποχής και μεταξύ ανθρώπων με διαφορετική κουλτούρα.

Από την εποχή που οι αρχαίοι Αιγύπτιοι πέταξαν έξω από την Αίγυπτο τον Μωυσή και την φυλή του, μέχρι την απέλαση των Εβραίων από την Αγγλία το 1290, από την Γερμανία το 1298, από την Πορτογαλία το 1496, κ.λπ., μέχρι σήμερα, κανείς δεν έδειξε ικανός να υποφέρει την συμβίωση με τους Εβραίους για πολύ καιρό. Ο «κατατρεγμός» ήταν το αναπόφευκτο αποτέλεσμα.

Βέβαια η ιστορία είναι γεμάτη περιπτώσεις διαφορετικών λαών που δεν μπορούσαν να ζήσουν ειρηνικά μεταξύ τους όπως: Άγγλοι — Γάλλοι, Άγγλοι-Ισπανοί, Γάλλοι-Γερμανοί, Ιρλανδοί-Άγγλοι, Πολωνοί-Ρώσοι κ.λπ. Όμως οι Άγγλοι δεν θεώρησαν τον λαό τους κατατρεγμένο. Ούτε οι Γάλλοι, οι Γερμανοί ή κάποιος άλλος λαός από αυτούς που αναφέρθηκαν. Μόνο για τους Εβραίους θεωρήθηκε κατατρεγμός.

Έτσι βλέπουμε ότι θεωρείται πιθανότερο αιτία για τους «κατατρεγμούς» να είναι οι ίδιοι οι εβραίοι παρά οι άλλοι λαοί.

Όσο για τον θρησκευτικό φανατισμό των χριστιανών που επικαλούνται, αρκεί μία ανάγνωση του Ταλμούδ (ιερό βιβλίο των Ιουδαίων) για να καταλάβουμε ότι ο θρησκευτικός φανατισμός είναι «προνόμιο» των εβραίων.

Για την τέχνη σήμερα δεν χρειάζεται να πούμε και πολλά. Η σύγχρονη τέχνη είναι τόσο κακόγουστη και κενή ουσιαστικού περιεχομένου που μόνο από εβραίους «καλλιτέχνες» θα μπορούσε να προέλθει.

Οι Εβραίοι εμφανίζονται ως πρόμαχοι της «ισότητος» για όλους τους ανθρώπους, ανεξαρτήτως φυλής ή θρησκείας. Γιατί λοιπόν στο Ισραήλ μόνο οι Εβραίοι είναι πολίτες πρώτης κατηγορίας;

Ακόμη εμφανίζονται ως ειρηνιστές και αντι-μιλιταριστές ενώ εξοπλίζονται ταχέως στην Μέση Ανατολή. Επίσης αυτοί μιλάνε στους άλλους για συγχώρεση των εχθρών τους, ενώ οι ίδιοι τους τιμωρούν αλύπητα.

Έτσι βλέπουμε ότι οι Εβραίοι απομυζούν και καταστρέφουν κάθε έθνος με το οποίο συμβιούν. Το εβραϊκό πρόβλημα είναι ένα από τα μεγαλύτερα και πολυπλοκότερα και δύσκολα μπορεί κάποιος να το εξερευνήσει, πολύ περισσότερο να προτείνει λύση σε μία-δύο σελίδες.

Πάντως είναι ένα πρόβλημα που πρέπει να το δούμε και να το αντιμετωπίσουμε και να το λύσουμε. Το μέλλον, της ράτσας μας και του έθνους μας εξαρτάται, από την εύρεση, και εκτέλεση, της σωστής λύσης, στο πολύ κοντινό μέλλον.

«Ποιός ήταν ο Κάρολος Μαρξ»

Αν και είναι πασίγνωστο (έστω κι αν εθελοντές τυφλοί το αρνούνται επίμονα) πως ο Κάρολος (sic) Μαρξ ήταν Εβραίος, παρά ταύτα η συνωμοσία σιωπής και η παραπληροφόρηση του συστήματος θέλουν να κρύψουν απ' τους λαούς την Εβραϊκότητα του «Πατριάρχη» του διεθνισμού. Εμείς για μια ακόμα φορά θα γράψουμε την Αλήθεια και μάλιστα χρησιμοποιώντας σαν πηγή το κείμενο του Εβραίου Frederick Lachman — υπεύθυνου έκδοσης της Εβραϊκής Εγκυκλοπαίδειας — κείμενο που δημοσιεύτηκε στις 30/10/1975 στην Εβραϊκη εφημερίδα του Σικάγου «Jewish Sentinel»: «Ήταν ο Κάρολος Μαρξ Εβραίος; Γεννημένος στην Ρηνανία στην πόλη Trier (που κατόπιν ανήκε στην Δυτική Πρωσσία) ήταν γιος Εβραίων γονιών, του Χάϊνριχ και της Ενριέττας Μαρξ. Ο Χάϊνριχ Μαρξ ήταν ένας πετυχημένος δικηγόρος και όταν ένα διάταγμα απαγόρεψε στους Εβραίους ν' ασκούν την δικηγορία στράφηκε στον Προτεσταντισμό το 1817...

Ο Χάϊνριχ που το πραγματικό του όνομα ήταν Hirschel ha-Levi ήταν γιος ραββίνου και απόγονος ταλμουδιστών από πολλές γενιές. Ο αδερφός του Hirschel ήταν αρχιραββίνος στην Trier. Ο Χάϊνριχ Μαρξ νυμφεύτηκε την Ενριέττα Πρέσσμπουργκ που κατάγονταν από την Ουγγαρία και της οποίας ο πατέρας υπήρξε ραββίνος στο Νιμέγκεν της Ολλανδίας».

Απ' τις γραμμές του αρχισιωνιστή εκδότη φαίνεται με σαφήνεια η καταγωγή του «Πατριάρχη» από γενιά ραββίνων και ταλμουδιστών και πως αν και ο πατέρας του «εκχριστιανίστηκε» για οικονομικούς λόγους η οικογένειά τους διατήρησε τις διασυνδέσεις και την επιρροή της με τους επικεφαλής του διεθνούς Εβραϊσμού.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΒΙΟΛΟΓΙΑ: επιτέλους, η αλήθεια

Ως κοινωνική βιολογία ορίζεται η βιολογική μελέτη ομάδων από αλληλοεπηρεαζόμενους οργανισμούς, συμπεριλαμβανομένων και των ανθρώπινων κοινωνιών. Βέβαια, οι σύγχρονοι κρατούντες τον Τύπο και την επιστημονική πληροφόρηση χαρακτηρίζουν την κοινωνική Βιολογία ως «επικίνδυνο ρατσισμό» ή ακόμα και ως «γενετικό καπιταλισμό». Όμως, εξακολουθούν να φέρνουν στην επικαιρότητα μελέτες προς αυτήν την κατεύθυνση, απλά και μόνο γιατί τους είναι πιο βολικό να διαστρεβλώνουν τις βιολογικές αλήθειες, παρουσιάζοντάς τες ξεκομένες από κάθε επιστημονική τεκμηρίωση.

Όταν ο Δαρβίνος παρουσίασε το βιβλίο του «Η Έκφραση των Αισθημάτων στον Άνθρωπο και τα Ζώα» (1872) έθετε τον ακρογωνιαίο λίθο της κοινωνικής βιολογίας. Ακολούθησαν διάφοροι επιστήμονες, που μελέτησαν πλευρές της εξέλιξης των ειδών. Τρεις δεκαετίες αργότερα, ο Sir A. Keith δημοσίευσε τη «Νέα Θεωρία για την Εξέλιξη του Ανθρώπου», όπου αναφερόταν στη γενετική βάση του αλτρουισμού, της ξενοφοβίας και άλλων κληρονομούμενων κοινωνικών χαρακτηριστικών. Στη δεκαετία του '30, οι Εβραίοι και οι φιλελεύθεροι ακόλουθοί τους τρομοκρατήθηκαν, για το ότι τα φυλετικά και ευγενικά προγράμματα των Εθνικοσοσιαλιστών της Γερμανίας θα μπορούσαν να αποκτήσουν μεγάλη λαϊκή υποστήριξη στην Αμερική, Αγγλία κ.ά. Ανάμεσα στους Γερμανούς Εθνικοσοσιαλιστές υπήρχαν πολλοί ικανοί βιολόγοι και στην πραγματικότητα, ο Εθνικοσοσιαλισμός μπορεί να θεωρηθεί ως εφαρμοσμένη κοινωνική βιολογία, εξικνούμενη ως την εφαρμοσμένη πολιτική. Η απάντηση των Εβραίων και των φιλελεύθερων, σε αυτή την μεγάλη απειλή για τον δικό τους κόσμο της οικουμενικής «ισότητας» ήταν διπλή: προώθησαν έντονα τις ψευδοεπιστημονικές φαντασιώσεις τους για τη φυλετική ισότητα και την άμεση επίδραση του περιβάλλοντος και εφάρμοσαν ένα κλίμα εκφοβισμού και τρομοκρατίας ενάντια σε όλους τους επιστημονικούς τους αντιπάλους, δηλαδή ενάντια σε όλους τους έντιμους βιολόγους και ανθρωπολόγους, που εργάζονται σε περιοχές θεωρούμενες απαγορευμένες από τους ψευδοεπιστήμονες.

Ο Εβραίος ανθρωπολόγος France Boaz, ο οποίος υποστήριζε θερμά τον Λαμαρκιανισμό, δηλαδή τον καθοριστικό ρόλο της άμεσης επίδρασης του περιβάλλοντος στην κληρονομικότητα και, κατ' επέκταση, τη μεταβίβαση των επίκτητων χαρακτηριστικών, στηριζόμενος σε μελέτες μεταναστών από την Ευρώπη υπήρξε ένας από τους πρωτοστατούντες σε αυτή την ψευδοεπιστημονική εκστρατεία. Στο Πανεπιστήμιο Columbia της Νέας Υόρκης δίδαξε μια γενιά Εβραίων φοιτητών — τους Mel Herskovits, Otto Klineberg, Gene Xveltfish, Ashley Montagu, οι οποίοι, στη συνέχεια, δημοσίευσαν εκατοντάδες βιβλία πάνω σε αυτό το θέμα, τα οποία, φυσικά, προωθήθηκαν άμεσα από τους πάτρονες τη εκπαιδευτικής και εκδοτικής ιεραρχίας.

Η έκρηξη του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου έδωσε ένα πλεονέκτημα στους Εβραίους βιολόγους. Καθένας, που αμφισβητούσε τις απόψεις τους, ή έφερνε αποδείξεις ενάντια στα εβραιο-φιλελεύθερα δόγματα της φυλετικής ισότητας, κατηγορούνταν ότι είχε ναζιστικές αποκλίσεις και έτσι ανατρεπόταν. Στα μεταπολεμικά χρόνια ο μύθος των «6 εκατομμυρίων» προβλήθηκε τρομακτικά, έτσι ώστε οι ψευδοεπιστήμονες δε δίσταζαν καθόλου να προτείνουν ότι, όποιος αποδεχόταν τις επιστημονικές απόψεις των Γερμανών Εθνικοσοσιαλιστών, έπρεπε να μοιραστεί τη ναζιστική «ενοχή». Δηλαδή, το να ψάχνει κανείς αποδείξεις, ότι οι Μαύροι και οι Λευκοί δεν είναι μόνο φυσιολογικά, αλλά

και ψυχολογικά διαφορετικοί, υπονοώντας ότι φυλετικές διαφορές στη συμπεριφορά είναι, σε μεγάλο βαθμό, γενετικά καθορισμένες, θεωρούνται ισοδύναμο με την υποτιθέμενη ναζιστική αίτηση για εξόντωση όλων των Μαύρων.

Αυτή η Εβραϊκή προπαγάνδα καταπολεμήθηκε αρχικά από τους καθηγητές A. Jensen και W. Shockley, που παρουσίασαν ισχυρές αποδείξεις ότι η διανοητική κατωτερότητα των Μαύρων είναι κληρονομική. Την πρώτη αυτή εισβολή του Jensen, το 1969, στις θεωρούμενες απαγορευμένες περιοχές, ακολούθησαν δεκάδες επιστήμονες.

Μια από τις μεγαλύτερρες ντροπές της φυλής μας είναι το γεγονός ότι δείξαμε τόσο μικρή ηθική αντίσταση, για τόσο μεγάλο χρονικό διάστημα. Επιτρέψαμε στους αντιπάλους μας να καταπατήσουν την ανεξαρτησία μας, και μαλιστα εκεί όπου παραδοσιακά πρωτοστατούσαμε, στα Πανεπιστήμια. Από τους τόσους επιστήμονές μας, μόνο μια χούφτα μπόρεσε να αντισταθεί. Όλοι οι άλλοι κατάπιαν την υπερηφάνεια και την τιμή τους, έβαλαν τον μισθό και την κοινωνική αποδοχή τους πάνω από την υποχρέωσή τους προς τον λαό και την αλήθεια. Ακόμη και σήμερα όλοι τους φοβούνται μην κατηγορηθούν ως ναζιστές και μίζερα τρέχουν ολόγυρα, για να επιβεβαιώσουν στον καθένα ότι δεν είναι ρατσιστές. Κρίμα. Εμείς, όμως, έχουμε καθήκον προς τη φυλή μας να ξαναπάρουμε την επιστήμη στα χέρια μας, να δώσουμε τη μάχη στα εδάφη του αντιπάλου, να χρησιμοποιήσουμε τα δικά του μέσα, να κρίνουμε και να κατακρίνουμε τις δικές του αξίες, να ξαναφέρουμε το φως στην Ανθρωπότητα.

ΑΡΙΘΜΟΙ ΚΑΙ ΕΦΙΑΛΤΕΣ

Ο ρυθμός πληθυσμιακής αύξησης μιας δεδομένης εθνικής ή φυλετικής ομάδας ανθρώπων εξαρτάται από ένα αριθμό παραμέτρων: μέσο αριθμό γεννήσεων ανά γυναίκα, μέση ηλικία στην οποία πραγματοποιείται η γέννηση, μέσο όρο ζωής, κατανομή ηλικιών (σχετικές αναλογίες αριθμών ανθρώπων διαφορετικών ηλικιών) κ.λπ.

Για μια τυπική Ἄρια ομάδα με λογικά ψηλό επίπεδο ιατρικής φροντίδας, είναι δυνατόν να διατηρούνται τα άτομά της στον ίδιο αριθμό χωρίς ούτε ν' αυξάνονται ούτε να μειώνονται, αν η μέση γυναίκα γεννά κατ' αναλογία «2, 1», παιδιά στην διάρκεια ζωής της (το δεκαδικό ψηφίο αναλογεί στον μέσο όρο για τις γυναίκες που πεθαίνουν πριν φθάσουν σε αναπαραγωγική ηλικία). Ακριβώς όσοι γεννιούνται τόσοι και πεθαίνουν κάθε χρόνο, η γεννητικότητα είναι ίδια με την θνησιμότητα και επομένως ο πληθυσμός είναι σταθερός.

Για μια τυπική έγχρωμη μη Ἄρια ομάδα της Αφρικής ή της Ασίας με κατά κανόνα χαμηλό επίπεδο ιατρικής φροντίδας και δημόσιας υγείας άρα και με υψηλό ποσοστό βρεφικής θνησιμότητας, η μέση γυναίκα πρέπει να γεννά αναλογικά «2, 5, -3», παιδιά ώστε η ομάδα να διατηρεί τον πληθυσμό της σε σταθερό επίπεδο.

Αν σ' όποια από τις δύο αυτές τυπικές ομάδες ξαφνικά διπλασιαστεί ο δείκτης γεννήσεων — αν δηλαδή η μέση Ἄρια γυναίκα αρχίσει να γεννάει «4, 2» παιδιά ή η μέση έγχρωμη γυναίκα αρχίσει να γεννάει 5 ή 6 παιδιά — ενώ η θνησιμότητα παραμείνει αμετάβλητη, τότε κάθε χρόνο θα γεννιούνται στην ομάδα διπλάσιοι άνθρωποι απ' όσοι πεθαίνουν άρα ο πληθυσμός θ' αυξάνεται σταθερά. Ο πληθυσμός θα διπλασιαστεί σε μέγεθος σε χρόνια κατά αριθμό ίσα προς το πηλίκον του 0,69 (δηλαδή του φυσικού λογάριθμου του 2) προς τον δείκτη αυθεντικής γεννητικότητας (δηλαδή αριθμός γεννήσεων ανά άτομο ανά χρόνο). Και θα διπλασιάζεται κάθε φορά που θα περνούν τόσα χρόνια όσα προκύπτουν από τον υπολογισμό αυτό. Ἔτσι αν υποθετικός χρόνος διπλασιασμού είναι ας πούμε 50 χρόνια, μετά 100 χρόνια ο πληθυσμός θα είναι τετραπλάσιος και μετά 300 χρόνια 64 φορές περισσότερος!!!

Τώρα ας μεταφέρουμε το αριθμητικό υπόδειγμα στην πράξη σε μια Ἄρια χώρα και μια αφρικανική χώρα. Το 1981 η Ανατολική Γερμανία και η Κένυα είχαν πληθυσμό 16,5 εκατομμύρια, και μάλιστα με ίδια θνησιμότητα (περίπου 231.000 νεκροί κατ' έτος) για την ακρίβεια 14 θάνατοι ανά 1.000 άτομα ανά χρόνο.

Στην Ανατολική Γερμανία γεννιούνται περίπου 231.000 μωρά κατ' έτος δηλ. περίπου 14 ανά 1000 άτομα, ποσό που αναλογεί περίπου σε 2,1 δείκτη γεννήσεων ανά Γερμανίδα σε διάστημα ολόκληρης ζωής.

Από την άλλη στην Κένυα η γεννητικότητα είναι 53 μωρά κάθε 1.000 άτομα ανά χρόνο, ποσό που αντιστοιχεί σε δείκτη γεννήσεων 8,1 ανά Κενυάτισσα Νέγρα σε διάστημα ζωής. Δεδομένου όντας δε, ότι μέχρι το 1953 η Κένυα ήταν βρεττανική αποικία (μέχρι την εξέγερση των Μάου-Μάου) έχει απείρως καλύτερη υγεία από όλες σχεδόν τις Αφρικανικές — Νέγρικες χώρες. Ἔτσι τελικά κερδίζει ένα καθαρό δείκτη αύξησης πληθυσμού 4% κατ' έτος. Μ' αυτόν το ρυθμό ο πληθυσμός της Κένυα θα διπλασιάζεται κάθε 18 ακριβώς χρόνια.

Ἔτσι το 1999 θα υπάρχουν 16,5 εκατομμύρια Ἄριοι ΑνατολικοΓερμανοί αλλά 33 εκατομμύρια Νέγροι Κενυάτες, το 2081 (έναν αιώνα μετά την στατιστική εκκίνησης) θα υπάρχουν ακόμα 16,5 εκατομμύρια Ἄριοι ΑνατολικοΓερμανοί, αλλά 776 εκατομμύρια Κενυάτες. Αν φυσικά μέχρι τότε όλοι οι δείκτες παραμείνουν αμετάβλητοι στους ρυθμούς που το Εβραϊκό κατεστημένο της ισότητας και του αντιρατσισμού επιδιώκει να παγιώσει, αφανίζοντας προς όφελός του την Ἄρια ανθρωπότητα στο τέλμα του φυλετικού χάους των υπανθρώπων.

Σαν επίλογο παραθέτουμε την δήλωση του προέδρου της Αλγερίας, Χουάρι Μπουμεντιέν, για να δούμε πως σκέφτεται ο λεγόμενος «Τρίτος κόσμος» και πόσο κοντά είναι ο κίνδυνος αφανισμού μας».

«Καμμιά ποσότητα ατομικών βομβών δεν θα μπορέσει να συγκρατήσει την θύελλα δισεκατομμυρίων ανθρώπων που κάποια μέρα θα αφήσουν το φτωχό νότιο τμήμα του πλανήτη για να ξεχυθούν στα ανεπτυγμένα τμήματα του πλούσιου βορείου ημισφαιρίου αναζητώντας την επιβίωση».

ΓΙΑΤΙ ΟΙ ΣΥΝΤΗΡΗΤΙΚΟΙ ΔΕΝ ΜΠΟΡΟΥΝ ΝΑ ΝΙΚΗΣΟΥΝ

Είμαστε ευτυχείς που δεν αντιμετωπίζουμε το δίλημμα της επιλογής αποκλειστικά μεταξύ των συντηρητικών και της αριστεράς. Σίγουρα μία τέτοια περιορισμένη επιλογή θα ήταν τραγική. Τότε εμείς ως Εθνικοσοσιαλιστές θα κάναμε την επιλογή του Ρωμαίου στρατιώτη του Spengler, του οποίου τα κόκκαλα ευρέθησαν μπροστά από μία θύρα της Πομπηίας — όπου κατά την διάρκεια της έκρηξης του Βεζούβιου πέθανε πιστός στο καθήκον του. Εμείς θα διαλέγαμε την τιμή μας σύμφωνα με τις παραδόσεις της Αρίας φυλής μας και όχι τους συντηρητικούς ή την αριστερά.

Οι συντηρητικοί δεν μπορούν να ενεργοποιηθούν νικηφόρα στον αέναο αγώνα ζωής και θανάτου τον οποίο αποφεύγουν συστηματικά. Αν και η ριζοσπαστική αριστερά δεν επιτυγχάνει τους δικούς της στόχους — επειδή βασίζεται σε εσφαλμένες θέσεις για τον άνθρωπο και την Φύση — οι συντηρητικοί έχουν αποδειχθεί εντελώς ανίκανοι να αποτρέψουν την καταστροφή του δικού τους κόσμου από εκείνους τους ίδιους ριζοσπάστες αριστερούς.

Οι συντηρητικοί δεν μπορούν να νικήσουν γιατί ο αντίπαλός τους είναι ένας επαναστατικός εχθρός. Οι συντηρητικοί αναγκάζονται να βρίσκονται πάντοτε σε άμυνα, δικαιολογία και απολογία προκειμένου να διατηρούν το εκάστοτε ισχύον κατεστημένο. Οι συντηρητικοί κάποιες φορές επιχειρούν αντεπιθέσεις -για λόγους τακτικής και όχι στρατηγικής, προς ανακοπή του επαναστάτη αριστερού πολιορκητή — οι οποίες έχουν πρόσκαιρο αποτέλεσμα, γιατί πάντα νικητής είναι ο επαναστάτης πολιορκητής.

Ο στόχος των συντηρητικών είναι η προστασία και διατήρηση πάση θυσία του υπάρχοντος συστήματος ή η επαναφορά της προηγούμενης καθεστηκυίας κατάστασης. Ο στόχος του αριστερού επαναστάτη είναι η αλλαγή του δεξιού συστήματος με την κατάληψη και εγκαθίδρυση της αριστερής εξουσίας. Ο στόχος του αληθινού επαναστάτη Εθνικοσοσιαλιστή, είναι το γκρέμισμα εκ θεμελίων του υπάρχοντος συστήματος και η δημιουργία εκ βάθρων μιας νέας, υγειούς και ολότελα διαφορετικής Αρχής.

Οι συντηρητικοί αδυνατούν να μειώσουν τα ναρκωτικά, την ομοφυλοφιλία, τον υποσιτισμό, την φυλετική επιμειξία, την τοκογλυφία, τον ανεργία, την εγκληματικότητα... Υποχωρούν σταδιακά στις επιθέσεις της αριστεράς αποδεχόμενοι νέες θέσεις τις οποίες εν συνεχεία προσπαθούν να τις συντηρήσουν αλλά μετά από ένα νέο χρονικό διάστημα υπαναχωρούν ξανά. Η αριστερά διαρκώς πιέζει, ερευνά, προκαταλαμβάνει και προχωρεί. Όταν καμμία φορά, κάνει ένα βήμα πίσω το κάνει για να αποκτήσει την δύναμη μετά από λίγο να κάνει τρία βήματα μαζί.

Η αριστερά μπορεί να βρει πολλούς παραπλανημένους νέους φανατικούς, πρόθυμους να θέσουν τον εαυτό τους σε «οποιαδήποτε» υπηρεσία. Αντιθέτως οι συντηρητικοί δεν προσφέρουν κάτι που να μπορεί να εμπνεύσει, δεν δίδουν κάποιο ιδανικό ούτε έχουν έντονη και συνεχή μαχητική δράση, με αποτέλεσμα να μην συγκινούν την νεολαία.

Η έλλειψη μιας μεγαλειώδους και δημιουργικής ιδέας πάντα οριοθετεί έναν περιορισμό στην αγωνιστική ικανότητα. Είναι αναγκαία μια φανατική πίστη, αιώνιας αξίας που να φέρει την νίκη μιας επαναστατικής νέας τάξης επάνω σε τούτη την γη. Ένα κίνημα που δεν αγωνίζεται για τέτοιους τελικούς στόχους και ιδανικά δεν πρόκειται να είναι ο τελικός νικητής.

Γι' αυτό οι συντηρητικοί δεν μπορούν να νικήσουν την αριστερά μακροπρόθεσμα. Μόνο μία νέα επαναστατική δύναμη με τις πνευματικές βάσεις του Εθνικοσοσιαλισμού που μπορεί να προελαύνει με ακόμα μεγαλύτερη ΠΥΓΜΗ και ΑΠΟΦΑΣΙΣΤΙΚΟΤΗΤΑ από τις δυνάμεις της αριστεράς, μπορεί να νικήσει.

Αυτή η νέα επαναστατική δύναμη κτίζεται τώρα από την «ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ». Τις γραμμές της οποίας καθημερινά πυκνώνουν με υπευθυνότητα, και πειθαρχία νέοι Έλληνες. Αυτοί δεν προσεγγίζουν το Εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα από ενθουσιασμό και κλαψούρισμα ελεημοσύνης της στιγμής, αλλά από πίστη στις πρωταρχικές αξίες της ράτσας και της προσωπικότητας — αξίες που κάποτε οδήγησαν τον Άριο άνθρωπο στην κυριαρχία της γης και η οποία μπορεί να ανακτηθεί γι' αυτόν και που αυτοί οι νέοι μπορούν να τον οδηγήσουν στην κατάκτηση του σύμπαντος.

Αυτοί γνωρίζουν ότι η σωτηρία της Ελλάδος, της Ευρώπης και του Κόσμου θα έλθει στο μέλλον από νέους και νέες με Εθνικοσοσιαλιστικό πνεύμα και νοοτροπία. Αυτοί γνωρίζουν ότι είναι καθήκον τους η προετοιμασία του εδάφους για τις επερχόμενες γενιές.

GEORG SLUYTERMAN

Ο Georg Sluyterman van Langeweyde, ένας μεγάλος λαικός καλλιτέχνης, ζωγράφος και συνθέτης φολκλορικών τραγουδιών πέθανε πριν 10 ακριβώς χρόνια τον Ιανουάριο του 1978 σε ηλικία 74 χρονών. Το σώμα του αφέθηκε να αναπαυθεί στο Γερμανικό χώμα του αγαπημένου του Lueneburg Heath.

Η γραφική του τέχνη συνδυάζει ένα σεβασμό για το φυσικό θαύμα του δάσους, του αγρού και της ζωντανής γης, και μια εκτίμηση για τον ήσυχο, υπομονετικό, αγροτικό, λαϊκό χαρακτήρα.

Στην καθαρά παραδοσιακή τέχνη του, ο Sluyterman επιτέθηκε ενάντια στην τάση του 20ου αιώνα για κοσμοπολίτικη ανυπαρξία μορφών και αποξένωση.

Σε ένα γραφικό κομμάτι του Sluyterwan, ο άνθρωπος είναι ένα με την φύση, και ένα με την **ίδια** του την φύση. Δεν είναι αποξενωμένος, ούτε από ό,τι τον περιτριγυρίζει, ούτε από την ίδια του την φυλετική ψυχή.

Το στυλ του Sluyterman διαπνέεται από μία έννοια τάξης και θέσης. Η τέχνη του ενοποιεί ένα φυσικό ρεαλισμό και ένα σοβαρό ιδεαλισμό: μία προσεκτική εξεικόνιση του τι είναι (υπάρχει) με μια κατάφαση του τι πρέπει να είναι (υπάρχει).

Ο ιδεαλισμός του ήταν εναρμονισμένος με τον μόχθο για τελειότητα που συνυπάρχει μέσα στην ίδια την φύση.

Τα έργα του Sluyterman μεταβιβάζουν μια γεμάτη χαρά κατάφαση της ζωής. Δεν είναι μια κενή «ευτυχία» της χωρίς ρίζες γενιάς της Pepsi, αλλά το περήφανο συναίσθημα της πληρότητας που προέρχεται από την γεμάτη νόημα εκπλήρωση. Η χαρά του για την ζωή ξεπηδούσε από την ταπεινή επίγνωση της θνητής θέσης του ανθρώπου μέσα στην φυσική τάξη.

Ο Sluyterman ήταν μια προσωπικότητα καλλιτεχνική μ' όλη την σημασία του όρου. Ήταν ένα είδος ανθρώπου που αδιαφορούσε για τους κοινωνικούς κανόνες και τις συνθήκες του ντυσίματος. Δεν ενδιαφερόταν για τα χρήματα ούτε για τις κτήσεις.

Τόσο, όσο στα σοβαρά ελάμβανε την τέχνη του, ήταν ο ίδιος αυθόρμητος, γεμάτος χαρά και αγαπούσε την διασκέδαση. Χαιρόταν να τραγουδάει ανάμεσα στους φίλους του με την βαρύτονη φωνή του. Η ζεστή του προσωπικότητα, το φιλικό του χαμόγελο και τα ευγενικά του λόγια ερχόντουσαν από την καρδιά του.

Το πραγματικό φολκλορικό στυλ του Sluyterman κέρδισε και εκτίμηση και μεγάλη αναγνώριση. Τα εξαίσια αποτυπώματα του από λινόλεουμ εκτίθοντο στην διεθνούς κύρους Μεγάλη Γερμανική Έκθεση Τέχνης που γινόταν κάθε χρόνο στο Μόναχο από το 1938 μέχρι το 1944.

Ήταν επίσης ένας τέλειος ζωγράφος και τραγουδοποιός και τα δημοφιλή αγροτικά τραγούδια του αναγνωρίστηκαν σαν αυθεντικά λαϊκά τραγούδια, κατά την διάρκεια της ζωής του.

Ο Sluyterman του οποίου οι πρόγονοι κατάγονταν από την Ολλανδία ήταν ένας μεγάλος Γερμανός και Ευρωπαίος πατριώτης. Ποτέ του δεν θυσίασε την τιμή του χάριν κοινωνικού οφέλους ή οικονομικού κέρδους.

Ο Sluyterman συνέχισε να υπερασπίζεται την εθνική πολιτιστική του και πολιτική του κληρονομιά και μετά την καταστροφή του 1945. Ήταν ενεργό μέλος του πατριωτικού Γερμανικού Πολιτιστικού Ιδρύματος του Ευρωπαϊκού Πνεύματος (Deutsches Kulturwerkder europaeischen Geistes) που έχει ιδρυθεί μετά το δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο. Αυτόν εμείς τιμούμε παραθέτοντας μερικά χαρακτηριστικά έργα του.

ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΔΟΓΜΑ

Είναι γεγονός ότι ζούμε μέσα σε μία εκφυλισμένη κοινωνία όπου κυριαρχεί το δόγμα τόσο στη θεωρία όσο και την πράξη. Περίτρανα καθημερινά παραδείγματα: το δόγμα της ισότητας, το δόγμα του καταναλωτισμού, το δόγμα του κοσμοπολιτισμού, το δόγμα του ωφελιμισμού, το δόγμα του καπιταλομπολσεβικισμού, το δόγμα του ατομισμού-φιλοτομαρισμού, το δόγμα του ισοπεδωτισμού, το δόγμα του διαλεκτικού και ιστορικού υλισμού.

Αλλά τι είναι δόγμα; Δόγμα καλείται το αξίωμα ενός ατόμου ή ενός πολιτικού/θρησκευτικού φορέα, το οποίο είναι στατικό και μόνιμο. Το συγκεκριμένο αξίωμα θεωρείται εκ προοιμίου ως «αληθές» και δεν επιδέχεται αμφισβήτηση.

Εδώ λοιπόν έχουμε μία ιδιαιτερότητα του Εθνικοσοσιαλισμού εν σχέσει προς τις άλλες υπάρχουσες θεωρίες, ότι ο Εθνικοσοσιαλισμός είναι η μοναδική ιδεολογία που δεν είναι δόγμα. Ο Εθνικοσοσιαλισμός ενσαρκώνει την ρήση του Ηράκλειτου «τα πάντα ρει» (΄Ολα βρίσκονται υπό διαρκή ροϊκότητα, .συνεχή μεταβολή). Αλλά τούτη η Εθνικοσοσιαλιστική θέση έχει Συμπαντική ισχύ, γιατί πράγματι τίποτε δεν παραμένει αμετάβλητο στην κοινωνία, στη ζωή, στην ιστορία ή στην Φύση. ΄Εχει επίσης υπερχωρική και υπερχρονική ισχύ, ότι μόνο στην ιστορία και στη Φύση αλλά εν γένει στον αισθητό κόσμο με τον διαρκή αγώνα μεταξύ των όντων, που δίδει συνεχή, ατέρμονη κίνηση και αέναη μεταβολή στη ζωή και στο Σύμπαν. Συνεπώς το δόγμα είναι «παρά φύσιν» θεώρηση, ενώ αντιθέτως ο Εθνικοσοσιαλισμός εναρμονίζεται προς το Λόγο, τον Κοσμογονικό Νόμο, την αρχή που συντηρεί και ενώνει τον Κόσμο και ενσαρκώνει την ΑΛΗΘΕΙΑ (τα πάντα ρει), η οποία δεν έχει ανατραπεί ποτέ και ούτε θα ανατραπεί αλλά θα ισχύει στη Γη και στο Σύμπαν οπουδήποτε και οποτεδήποτε.

Ο Alfred Rosenberg είχε πει ότι «ο Εθνικοσοσιαλισμός είναι μία ζώσα πραγματικότητα». Με αυτή την φράση, ο Μεγάλος θεωρητικός του Εθνικοσοσιαλισμού, δεικνύει ότι όχι μόνον ο Εθνικοσοσιαλισμός υπόκειται σε μια αέναη εξέλιξη (εσωτερικού γίγνεσθαι) σε σχέση με τις αντικειμενικές επικρατούσες ιστορικές συνθήκες αλλά κυρίως ότι οι αρχές του είναι συνταυτισμένες με τους ίδιους τους φυσικούς νόμους.

Απτή απόδειξη η μορφή του Εθνικοσοσιαλισμού στην Ευρώπη και στην Ελλάδα σήμερα, η οποία δεν έχει καμμία σχέση μ' εκείνη της δεκαετίας του 30.

Το δόγμα, καθαρά εβραϊκής επινοήσεως σήμερα αντιστρατεύεται την αλήθεια σε όλα τα επίπεδα της ζωής αλλά όχι πάντα με επιτυχία. Υπάρχουν και θα υπάρχουν οι εκλεκτοί που δεν θα υποκύψουν στην μαζική ψυχοπνευματική και βιολογική δηλητηρίαση αλλά που θα αντισταθούν, θα συνενωθούν και θα πολεμήσουν κάτω από το λάβαρο του Εθνικοσοσιαλισμού για την επερχόμενη ΝΕΑ ΤΑΞΗ.

ΗΛΙΑΚΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΚΑΙ ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ

Υπάρχουν τελετές και γιορτές, υφιστάμενες στον σύγχρονο κόσμο μόνον εθιμοτυπικά, οι οποίες μπορούν να συγκριθούν με εκείνες τις μεγάλες μάζες εδάφους, που η κίνησή του χώματος, των βράχων και των πάγων πανάρχαιων παγετώνων μετέφερε από την απεραντοσύνη του κόσμου των ορέων, κάτω, μέχρις τις πεδιάδες.

Τέτοιες είναι, για παράδειγμα, οι επέτειοι που σαν Χριστούγεννα και Νέον ΄Ετος περιβάλλονται σήμερα, με τον χαρακτήρα μιας οικογενειακής αστικής γιορτής, ενώ ξανασυναντώνται ήδη από την προϊστορία και σε πολλούς λαούς με ένα πολύ διαφορετικό υπόβαθρο, διαχεόμενες από μία κοσμική και παγκόσμια έννοια.

Συνήθως περνά απαρατήρητο το γεγονός ότι η ημερομηνία των Χριστουγέννων δεν είναι συμβατική και οφειλόμενη μόνον σε μία ειδική θρησκευτική παράδοση, αλλά καθορίζεται από μία ακριβή αστρονομική κατάσταση: είναι η ημερομηνία του χειμερινού ηλιοστασίου. Και είναι προφανώς η πρωταρχική σημασία που είχε αυτό το ηλιοστάσιο, αυτή που θέλησε να διασώσει δια μέσω ενός κατάλληλου συμβολισμού, η αντίστοιχη εορτή. Πρόκειται για μια εσωτερική σημασία που είχε μεγάλο κύρος, προπάντων σ' εκείνους τους προγόνους των αρίων φυλών, των οποίων η πρωταρχική πατρίδα βρισκόταν στις βόρειες περιοχές και στις οποίες, δεν είχε σβήσει η ανάμνηση των τελευταίων φάσεων της παγετώδους περιόδου.

Σε μία φύση, απειλούμενη από τον αιώνιο παγετό η εμπειρία της πορείας του φωτός του ήλιου στην διάρκεια του χρόνου έμελλε να έχει μία ιδιαίτερη σημασία, και γι' αυτό ακριβώς τον λόγο το σημείο του χειμερινού ηλιοστασίου περιβλήθηκε με μια δραματική σημασία που θα το διαχωρίσει απο' όλα τα άλλα σημεία της ετήσιας πορείας του ήλιου. Πράγματι, στο χειμερινό ηλιοστάσιο, με τον ήλιο να έχει φθάσει στο κατώτερο σημείο της εκλειπτικής, το φώς μοιάζει να σβήνει, να εγκαταλείπει την γη, να κατέρχεται στην άβυσσο, αλλά να που αντιθέτως, ξεκινά εκ νέου, ξανασηκώνεται, και ξαναλάμπει σχεδόν όπως σε μία αναγέννηση. Γι' αυτό ένα τέτοιο σημείο αντιστιχούσε στις αρχέγονες εποχές με εκείνο της γέννησης ή της αναγέννησης μιας ηλιακής θεότητας.

Στο αρχέγονο συμβολισμό το σύμβολο του ήλιου σαν «Ζωή», «Φως των Γαιών», είναι ακόμη και σύμβολο του Ανθρώπου. Και όπως στην ετήσια πορεία του ο ήλιος πεθαίνει και αναγεννάται έτσι ακόμη και ο ΄Ανθρωπος έχει το δικό του «έτος» — ρυθμό —, πεθαίνει και αναγεννάται. Αυτή η ίδια σημασία υιοθετήθηκε, στις αρχές, από το χειμερινό ηλιοστάσιο, και του αποδόθηκε ο χαρακτήρας ενός «μυστηρίου». Σ' αυτό η ηλιακή δύναμη κατέρχεται στην «Γη» στα «ύδατα», στο «΄Ορος» (αυτό που, στο κατώτερο σημείο της πορείας του, ο ήλιος μοιάζει να βυθίζεται), για να ξαναβρεί νέα ζωή. Στο ξανασήκωμά του, το σύμβολο του ταυτίζεται τόσο με εκείνο του «Δένδρου» που υψώνεται («Το Δένδρο της Ζωής», του οποίου η ρίζα βρίσκεται στην άβυσσο), όσο και «του κοσμικού Ανθρώπου με τα χέρια υψωμένα — Ψ —», σύμβολο αναγέννησης. Μ' αυτό ξεκινά ακόμη ένας νέος κύκλος, το «νέον έτος», το «Νέον Φως».

Γι' αυτό τον λόγο, φαίνεται ότι η εν λόγω ημερομηνία ταυτίσθηκε ακόμη και με εκείνη της αρχής του νέου έτους (της πρωτοχρονιάς). Αυτή είναι η θεωρία, εξ' άλλου, ενός τολμηρού ερευνητή της βόρειας προϊστορίας του H. Wirth. Στο σύμβολο του ηλιοστασίου των ηλιακών γενεθλίων, συνδέσανε την επονομασθείσα «ιερή σειρά» (Σ.Τ.Μ. αλληλοδιαδοχή Χριστουγέννων, Πρωτοχρονιάς κλπ.), που μετρούσε τις διαφόρους περιόδους του χρόνου.

Είναι αξιοσημείωτο το ότι ακόμη και η αρχαία Ρώμη γνώριζε «ηλιακά γενέθλια»:

και μάλιστα τη ίδια ημερομηνία, η οποία υιοθετήθηκε απ' τον Χριστιανισμό, στις 24-25 Δεκεμβρίου εορτάζανε το Natalis invicti (αθάνατα γενέθλια), η Natalis Solis invicti (γενέθλια του ανίκητου Ήλιου). Σ' αυτό ήταν φανερή η επιρροή της αρχαίας ιρανικής παράδοσης, μέσω του μιθραϊσμού, που ήταν η προσφιλής θρησκεία των ρωμαίων λεγεωναρίων, και που για μια περίοδο διεκδίκησε από τον χριστιανισμό την πνευματική κυριαρχία

στην Δύση. Και εδώ έχουμε ενδιαφέρουσες επεκτάσεις, που φθάνουν μέχρις σε μία μυστική αντίληψη της νίκης και του Imperium (αυτοκρατορίας). Σαν ανίκητος θεωρείται ο ήλιος, για την ένδοξη πορεία του κατά του σκότους. Και αυτό το «αήττητον» στο αρχαίο Ιράν, αποδόθηκε σε μία εκ των άνωθεν δύναμη, στο επονομαζόμενο «hvareno». Αποκλειστικά από τον ήλιο και από άλλες ουράνιες οντότητες, αυτό το «hvareno» θα κατερχόταν στους επίγειους μονάρχες και στους αρχηγούς, καθιστώντας αυτούς μερικώς ανίκητους και συντελώντας ώστε οι υπήκοοι να βλέπουν σ' αυτούς ανθρώπους που ήταν περισσότερο από απλοί θνητοί.

Και ακόμη αυτή η συγκεκριμένη αντίληψη επικράτησε στην αυτοκρατορική Ρώμη, πράγμα που φαίνεται στις απεικονίσεις των νομισμάτων, όπου συχνά αναφέρονταν στον «ανίκητο ήλιο» και στις ιδιότητες της μυστικής δύναμης της νίκης, συχνά υπαινισόμενες, που ταυτίσθηκαν όχι σπάνια με εκείνες του Αυτοκράτορα.

Επιστρέφοντας στα «ηλιακά γενέθλια» της αρχέγονης εποχής, θα μπορούσαμε να βγάλουμε μερικές αντιστοιχίες με αυτό που επέζησε εξωτερικά, στα έθιμα της σύγχρονης εορτής (Σ.Τ.Μ. Χριστούγεννα). Μεταξύ των άλλων, ένας θαμπός απόηχος είναι η αυτή η λαϊκή συνήθεια να ανάβουν φώτα στο παραδοσιακό δένδρο, την νύχτα των Χριστουγέννων. Το δένδρο, όπως είδαμε, αντιστοιχούσε πράγματι σ' ένα σύμβολο της αναγέννησης του φωτός, κατά της απειλής της νύχτας, απ' όπου προήλθαν και τα φώτα που ανάβουν σ' αυτό. Ακόμη και τα δώρα που φέρνουν τα Χριστούγεννα στα παιδιά (συχνά το-

ποθετημένα, στο φωτισμένο δένδρο), αποτελούν ένα μακρυνό απόηχο, ένα κατάλοιπό τις εποχής των παγετώνων: η αρχέγονη ιδέα ήταν το δώρο του φωτός και της ζωής που ο νέος Ήλιος, ο «Υιός» δίνει στους ανθρώπους. Δώρο, που έχει τόσο υλική σημασία όσο και πνευματική, και που η σύγκλιση των δύο εννοιών αποτελεί την συνέπεια της υπαινισόμενης κατάστασης που επικρατούσε στην πιο παλιά προϊστορία, δια μέσου της οποίας η αναγέννηση του φωτός αντιστοιχούσε σε μια απελευθέρωση από τον εφιάλτη μιας παγωμένης νύχτας στην γη και στην ζωή των ανθρώπων.

Μετά απ' όλα αυτά θα πρέπει να υπογραμμίσουμε ότι θα ακολουθούσε μία λανθασμένη οδό όποιος ήθελε να δει εδώ, μία κατώτερη παρουσίαση, η οποία παρεμελεί, την θρησκευτική και πνευματική σημασία που έχουν για μας τα Χριστούγεννα όπως τα αντιλαμβανόμαστε, και η οποία αναφέρεται στην κληρονομιά μίας νατουραλιστικής θρησκείας, και γι' αυτό τον λόγο, πρωτόγονη και προληπτική. Ενώ αντιθέτως πρόκειται για μια διεύρυνση των οριζόντων και της ολοκλήρωσης μερικών θεμελιωδών εννοιών σ' ένα κοσμικό υπόβαθρο.

Πάντως μια «νατουραλιστική θρησκεία» (με την έννοια της λατρείας των φαινομένων της φύσεως απλώς και μόνον σαν φαινόμενα), δεν υπήρξε ποτέ, παρά μόνον στην φαντασία μιας συγκεκριμένης σχολής ιστορίας των θρησκειών στο απόγειο του περασμένου αιώνα, ήδη ξεπερασμένης εξ' ολοκλήρου. Ή υπήρξε σε μερικές φυλές αγρίων από τις πιο πρωτόγονες. Ο αρχέγονος άνθρωπος αρκετά συνειδητός, δεν «λάτρεψε» ποτέ τα φαινόμενα και τις δυνάμεις της φύσης απλά σαν τέτοια, τα λάτρεψε μόνον και εφ' όσον ανταποκρίνονταν σε «θεοφάνιες» γι' αυτόν καθώς και σε «ιεροφάνειες» δηλαδή σαν εκδηλώσεις του ιερού, και γενικότερα του θείου.

Όπως δήλωσε επιτυχημένα ένας αξιόλογος σύγχρονος ιστορικών των θρησκειών, η φύση γι' αυτόν δεν υπήρξε ποτέ «φυσική». (Σ.Τ.Μ. προφανώς αναφέρεται στον Μιρτσέα Ελιάντε — Mircea Eliade)*. Αυτή, στο σύνολο των φαινομένων της και των εκδηλώσεών της —ήλιος, αστέρια, έτος, φως, ουρανός, ύδατα κλπ — παράπεμπε στο «ανώτερο»· άμεσα, και όχι μέσω μιας τεχνητής παρουσίασης, αντιπροσώπευε, γι' αυτόν, τους χαρακτήρες ενός «συμβόλου ευαίσθητου στο υπερευαίσθητο», για να χρησιμοποιήσουμε τα λόγια του Ολυμπιόδωρου. Ήδη ο Αριστοτέλης, είχε κατηγορήσει εκείνους που εσκέφτοντο, ότι οι οντότητες του ουρανού, που παρουσιάζονταν σε διάφορες αρχαίες λατρειές, ήταν τέτοιας φύσης, ώστε μπορούσε να τις δει ο οποιοσδήποτε. («ένα βόδι που βόσκει»).

Αφού αντιληφθούμε αυτό, είναι ευνόητο ότι η έρευνα της υπαινισόμενης «προϊστορίας», της αρχαιότητας και της σχετικής παγκοσμιότητας αυτού που αντιπροσωπεύει τις εορτές του τέλους του έτους, δεν μπορεί με κανέναν τρόπο να οδηγήσει το ανώτερο προς το κατώτερο και το προφανές. Αντίθετα αναφερόμαστε σε μία πνευματικότητα της οποίας έκφρασης ήταν η ίδια η γλώσσα των πραγμάτων, μέσα από μύθους, οι οποίοι έχοντας σαν βάση τα φυσικά φαινόμενα, απευθύνονταν στην ανθρώπινη εσωτερικότητα. Σ' έναν κόσμο ενός αρχέγονου μεγαλείου, που δεν ήταν κλεισμένος σε μια καθορισμένη πίστη, και που έμελλε να σκοτεινιάσει όταν αυτό που αναπαριστούσε απέκτησε έναν χαρακτήρα καθαρά υποκειμενικό και περιορισμένο, εκφραζόμενο στο αστικό ημερολόγιο. Και που ισχύουν σήμερα μόνον επειδή απλά πρόκειται για ημέρες αργίας και επειδή προσφέρουν ευκαιρίες κοινωνικής ζωής και διασκέδασης στην «καταναλωτικ κοινωνία».

* Πολλά από τα έργα του Mircea Eliade έχουν εκδοθεί και στα Ελληνικά από τις εκδόσεις «Χατζηνικολή».

ΑΙΣΘΗΤΙΚΑ ΝΕΑ

Για την σε βάθος απροκάλυπτη ανάλυση της πολιτιστικής δημιουργίας με στόχο την ενημέρωση του κοινού και την καλλιέργεια της ελληνικότητος.

Ανρί — Ζωρζ Κλουζώ

Λαμβάνοντας αφορμή από το πρόσφατο αφιέρωμα της τηλεοπτικής «Κινηματογραφικής Λέσχης» στον Γάλλο σκηνοθέτη Ανρί Ζωρζ Κλουζώ με την παρουσίαση τριών ταινιών του, καθώς και την υπερβολικά μικρή αναφορά στο όνομα και την προσωπικότητα του κάνουμε εδώ μια μικρή αναφορά στον δημιουργό αυτό.

Γεννημένος το 1907 στη Γαλλία, και ασχολούμενος από πολύ νωρίς με τον κινηματογράφο φτάνει νωρίς στη δεκαετία του '30 στο Βερολίνο όπου μέχρι την έναρξη του πολέμου σκηνοθετεί γαλλικές μεταφορές γερμανικών ταινιών, και ταυτόχρονα (από το 1932) γράφει σενάρια για ταινίες. Η αξία του φαίνεται με τη δεύτερη ταινία που γυρίζει, (πρώτη του αφιερώματος της «Κινηματογραφικής Λέσχης») το 1943 με τίτλο «το Κοράκι». Η ταινία αυτή, που ουσιαστικά δεν έχει καμία αναφορά, ούτε στον πόλεμο, ούτε στα κοινωνικά δρώμενα εκείνης της εποχής χρηματοδοτείται από το γερμανικό υπουργείο Κουλτούρας και Τεχνών και από γερμανούς ιδιώτες. Το παραπάνω γεγονός, θεωρήθηκε αρκετό από τις μετέπειτα δημοκρατικές κυβερνήσεις για να χαρακτηριστεί «κακό» και «επιβλαβές» για το κοινό το παραπάνω έργο καθόσον καττέριπτε την εικόνα των «απολίτιστων βαρβάρων» που ήθελαν να δώσουν οι νικητές στους εθνικοσοσιαλιστές, με βάση δημοκρατικότατες αντιλήψεις το απαγόρευσαν έως το 1948*. Αργότερα δε αφαίρεσαν από τους τίτλους τα ονόματα και τα διακριτικά των παραγωγών και φρόντισαν να μη γίνεται μνεία σ' αυτά. Προσπαθώντας επίσης να απομακρύνουν και τον ίδιο το δημιουργό από το δημιούργημα του ξαναγύρισαν την ταινία, σε χολλυγουντιανή έκδοση, σκηνοθετημένη από τον OTTO PREMINGER μόλις 7 χρόνια μετά την δημιουργία του πρωτότυπου φιλμ!

Ο Κλουζώ γύρισε συνολικά 11 ταινίες από το 1942 μέχρι το τέλος της ζωής του. Ανάμεσα σ' αυτές το «Μεροκάματο του τρόμου» (1953) δεύτερη ταινία του ελληνικού αφιερώματος), το Diabolique (1955) κ.λπ. Ανάμεσα στα άλλα σκηνοθέτησε οπερέτες και μετέφερε σκηνοθετικά στην τηλεόραση συμφωνική μουσική. Πέθανε το 1977.

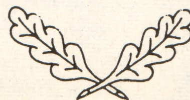
* (Παρόμοια χωρίς στο δημιούργημα να γίνεται σαφής αναφορά σε καπηλεία του πολέμου ή σε «φιλοναζιστικά» αισθήματα είχε απαγορευτεί μέχρι το 1948 στη Γαλλία ο Τεν-Τεν του Hergé, ενός Βέλγου δημιουργού κόμικ με σαφείς εθνικοσοσιαλιστικές ιδέες και δράση.

Επίσης απαγορευμένοι κατά τη διάρκεια του πολέμου ήταν στην Αγγλία ο Μπαχ, ο Μπετόβεν, ο Βάγκνερ κι ένα σωρό άλλοι συνθέτες γιατί ήταν Γερμανοί...

Αυτό όμως είναι θέμα άλλης μελέτης που θα αναφέρεται την πολιτιστική βαρβαρότητα και οπισθοδρομικότητα του «ελεύθερου κόσμου» τόσο στα χρόνια του πολέμου όσο και αργότερα):

Δισκογραφία

Δύο ακόμα δίσκοι ελληνικής σοβαρής μουσικής κυκλοφόρησαν πρόσφατα. Αυτοί είναι οι «Βραδυνοί Θρύλοι» του Μανώλη Καλομοίρη με εκτελεστές τη Δανάη Καρά και τη Μαρκέλα Χατζιάνο και η πρώτη συμφωνία του Σισιλιάνου στην πρώτη εκτέλεσή της που έγινε το 1951 από τη Φιλαρμονική της Νέας Υόρκης με αρχιμουσικό το Δημήτρη Μητρόπουλο.

ΓΙΑΤΙ Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

Από το περιοδικό «National Vanquard», μηνιαίο όργανο της «Εθνικής Συμμαχίας» δημοσιεύουμε το άρθρο «Γιατί η επανάσταση».

Στο άρθρο αυτό αναλύονται οι λόγοι που οι συνειδητοποιημένοι λευκοί των ΗΠΑ πρέπει να επαναστατήσουν εναντίον της εκφυλισμένης φιλελεύθερης πολυφυλετικής κοινωνίας και του συστήματος που την εδημιούργησε.

Το αίσθημα της κοινότητας

Αν και τα πατριωτικά συναισθήματα μπορούν να αναπτυχθούν και να διαμορφωθούν στους πολίτες με την εκπαίδευση ή την πολιτική κατήχηση, οι ρίζες του πατριωτισμού είναι εσωτερικές. Αυτή η εσωτερική ποιότητα δεν είναι τίποτε άλλο παρά το ένστικτο της διατήρησης του είδους.

Η μόνη κυβέρνηση που μπορεί δικαιολογημένα να απαιτήσει από τους πολίτες της αφοσίωση μέχρι θανάτου είναι μία κυβέρνηση βασισμένη σ' αυτά τα θεμέλια. Μία νόμιμη κυβέρνηση και ένα νόμιμο κράτος εξυπηρετούν την έκφραση της συλλογικής θέλησης του λαού — δηλαδή, μιας ομάδας ανθρώπων αρκετά ομογενούς σωματικά, ψυχικά και πνευματικά ώστε η έννοια του είδους να έχει πραγματικό νόημα για κάθε μέλος της.

Κατ' αυτόν τον τρόπο το κράτος - και πολύ λιγότερο η κυβέρνηση — δεν είναι αυτοσκοπός, αλλά μόνο μέσο γαι να φτάσουμε σ' ένα σκοπό. Αυτός ο σκοπός είναι η διατήρηση και η ανέλιξη ενός λαού, μιας φυλετικής κοινότητας.

Το οργανικό κράτος

Ένα κράτος έχει δικαίωμα στην πίστη, και αφοσίωση ενός λαού μόνο όσο αυτό ταυτίζεται με τα ζωτικά συμφέροντα του λαού αυτού. Μια τέτοια αφοσίωση είναι τότε ισοδύναμη με την αφοσίωση στο ίδιο το είδος, και ένα τέτοιο κράτος είναι αρμονικό με την έννοια ότι η ύπαρξή του πηγάζει με φυσικό — θα μπορούσαμε να πούμε και βιολογικό — τρόπο από μία φυσική κοινότητα.

Κάθε φυλετικά αυτοσυνειδητοποιημένος πολίτης βρίσκεται λοιπόν να οφείλει πίστη στο είδος του αλλά και υποχρεώνεται να οφείλει πίστη στην κυβέρνηση. Από αυτές τις δύο έννοιες η φυλή προηγείται. Μόνο ένα οργανικό κράτος μπορεί να τις κάνει να συμπέσουν.

Ο πολυφυλετισμός είναι άτοπος

Μία κυβέρνηση που ισχυρίζεται ότι αντιπροσωπεύει τα ζωτικά συμφέροντα μιας πολυφυλετικής κοινωνίας δεν είναι μόνο αντιφυσική αλλά και παράλογη. Σε ποιον π.χ. οφείλει πίστη ο Άραβας της κατεχόμενης Παλαιστίνης — στην κυβέρνηση ή στη φυλή του;

Οι Εβραίοι δεν είναι τόσο ηλίθιοι να πιστέψουν ότι την οφείλει στην κυβέρνηση, παρόλο που είναι υποχρεωμένοι να επαναλαμβάνουν την ρητορική περί ειρήνης μεταξύ των φυλών κτλ. Έτσι, οι Εβραίοι φροντίζουν να κρατούν όλα τα νήματα της κυβερνητικής πολιτικής στα δικά τους χέρια.

Εμείς στην Αμερική δεν φανήκαμε και πολύ έξυπνοι — αλλά βέβαια κανένα άλλο κράτος του κόσμου δεν έχει ποτέ γίνει δέκτης τόσης πολλής φιλελεύθερης πλύσης εγκεφάλου και δυναμιτισμού των θεμελίων του.

Ένα διεφθαρμένο τερατούργημα

Η κυβέρνηση των Η.Π.Α. μεταμορφώθηκε μέσω μιας αργής και (μέχρι πριν από 20 χρόνια) σχεδόν αδιόρατης διαδικασίας από ένα οργανικό θεσμό που περιέκλειε τη θέληση και τις προσδοκίες των ελεύθερων και υπερήφανων Λευκών Πολιτών σε ένα διεφθαρμένο, αφύσικο και παρηκμασμένο τερατούργημα, που ανεύθυνα φροντίζει και προστατεύει τα διαλυτικά γούστα, επιθυμίες και βίτσια ενός ολοένα και περισσότερο ανερμάτιστου α-φυλετικού συνοθυλεύματος, προϊόντος της αστικής ζούγκλας μέσω του πιο τυραννικού μηχανισμού ελέγχου της σκέψης που γνώρισε ποτέ ο κόσμος.

Καθώς η κυβέρνηση συνεχίζει την πορεία της, συμπεριφέρεται σαν το τέρας του Φρανκενστάιν: έξω από κάθε έλεγχο. Έχει αποξενωθεί εντελώς από τα φυλετικά εκείνα στοι-

χεία που την δημιούργησαν και της έδωσαν ζωή.

Αυτή η τρομερή αλήθεια φανερώνεται καθημερινά με χίλιους δυο τρόπους.

Τρομοκρατία στα σχολεία.

Κάθε Λευκός σπουδαστής των δημόσιων σχολείων των αμερικανικών πόλεων, που με διάταγμα του υπουργείου δικαιοσύνης επιβάλλεται να είναι πολυφυλετικά, έχει προσωπική πείρα της τρομοκρατίας στις τάξεις, στα γήπεδα και στους διαδρόμους. Οι καθημερινές βιαιοπραγίες, οι βανδαλισμοί και οι απειλές φέρνουν μαζί τους ένα αίσθημα απελπισίας καθώς η κυβέρνηση δηλ. ο κύριος υπεύθυνος για την τρομοκρατία αυτή, δεν παραδέχεται ούτε την ύπαρξή της.

Κάθε Λευκός αστυνομικός και κάθε Λευκός στρατιώτης που ανήκει σε αστυνομική ή στρατιωτική μονάδα, που με διάταγμα του δημαρχείου ή του πενταγώνου επιβάλλεται να είναι πολυφυλετικές, αισθάνεται την απώλεια του πνεύματος μονάδας και της αποδοτικότητας που ο πολυφυλετισμός συνεπάγεται. Έχει αηδιάσει και αποθαρρυνθεί από την ποιότητα του κάποτε σεβαστού επαγγέλματός του που σήμερα χειροτερεύει ολοένα, από την αυξανόμενη διαφθορά και συναλλαγή και χρήση ναρκωτικών από τους συναδέλφους του.

Μία πλημμύρα ξένων.

Κάθε εργαζόμενος που βλέπει το συνδικάτο του να έχει γεμίσει από άσχετους εργάτες μέλη «μειονοτήτων», που με διάταγμα του υπουργείου εργασίας είναι υποχρεωμένο να τους δέχεται, αισθάνεται την απώλεια όχι μόνο για το επάγγελμά του αλλά για ολόκληρο το έθνος. Αν ήταν λίγο περήφανος για την ικανότητά του στη δουλειά θα πρέπει τώρα να θρηνεί καθώς οι παλιές παραδόσεις της ικανότητας και της τεχνικής τελειότητας υποχωρούν μπροστά στην πλημμύρα της ισότητας.

Κάθε υπεύθυνος δάσκαλος, που, χρόνο με το χρόνο, βλέπει όλο και περισσότερα ψέμματα και διαστρεβλώσεις στα σχολικά βιβλία που πρέπει να χρησιμοποιήσει — σχολικά βιβλία συνεχώς αναθεωρούμενα κατόπιν διαταγμάτων του υπουργείου παιδείας — ξέρει την ντροπή να βοηθά στην εμφύτευση αυτών των ψεμμάτων στα μυαλά των μικρών παιδιών.

Τα καταστροφικά σχολεία

Αυτή είναι η πιο φοβερή από όλες τις καταστροφικές για τη φυλή μας ενέργειες του συστήματος. Μέσω του ασφυκτικού ελέγχου του στην εκπαιδευτική διαδικασία αποξενώνει επίτηδες μία ολόκληρη γενηά νεαρών Αμερικανών από τους πολιτιστικούς και φυλετικού της προπάτορες. Εφαρμόζει το διαβρωτικό μίγμα της μισής αλήθειας και του ψέμματος, της υπολογισμένης παράλειψης και του αδιόρατου ψυχολογικού τεχνάσματος, για να καταστρέψει όλους τους δεσμούς μεταξύ του ατόμου και της φυλετικής του κοινότητας.

Τα σχολεία μας δεν μορφώνουν στην πραγματικότητα — αυτο που κάνουν είναι να παράγουν νέους ανθρώπους που, στη χειρότερη περίπτωση, είναι τόσο γεμάτοι από τεχνητά δημιουργημένα αισθήματα μίσους και ενοχής, συνέπειες της ατέλειωτης προπαγάνδας περί «Λευκού ρατσισμού» και καταπίεσης των μειονοτήτων, που ενεργά και συνειδητά συνεργάζονται με τους ορκισμένους εχθρούς του λαού μας. Στην καλύτερη περίπτωση έχουμε νέους άνδρες και γυναίκες που, έχοντας αποστερηθεί την γνώση του μεγαλείου και της μοναδικότητας της φυλής τους και της δικιάς τους ευθύνης σαν φορείς αυτού του μεγαλείου και μοναδικότητας είναι αδιάφοροι σε κάθε έκκληση φυλετικής αλληλεγγύης. Είναι όλοι πιστοί της φιλελεύθερης θρησκείας της ατομικότητας — της άποψης ότι το άτομο υπάρχει σαν αυτοσκοπός.

Κάθε χρόνο — ή μάλλον κάθε μέρα — που αυτή η θανάσιμη διαδικασία συνεχίζεται ερχόμαστε όλο και πιο κοντά στο σημείο εκείνο της επιστροφής όπου θα υπάρχουν τόσοι λίγοι αδιάφθοροι δραπέτες των δημόσιων καλουποτηρίων εγκεφάλων ώστε να μην υπάρχει καμ-

μία ελπίδα αποτελεσματικής αντίστασης στο σύστημα.

Η κυβερνητική γενοκτονία

Η Κυβέρνηση των Η.Π.Α. δεν συνεχίζει τις δολοφονικές για τη φυλή μας δραστηριότητες τυφλά ή κατά λάθος ή παρά τη θέληση της. Δεν δρα με απροθυμία επειδή την πιέζουν τα ελεγχόμενα από ξένους τηλεοπτικά κανάλια και έντυπα.

Οι κυβερνητικοί οργανισμοί είναι ενιαία τμήματα ολόκληρου του διεφθαρμένου συστήματος. Δουλεύουν χέρι-χέρι με τα μέσα προπαγάνδας για να πνίξουν κάθε σπίθα φυλετικής συνειδητοποίησης που θα μπορούσε να απειλήσει την κυριαρχία τους.

Σε τελευταία ανάλυση το σύστημα, για να σιγουρέψει την δικιά του σκοτεινή υπόσταση, αποζητά την καταστροφή και του τελευταίου υπολείμματος της φυλής που μπορεί να το καταστρέψει, αφού αυτή το δημιούργησε.

Υπηρέτες του συστήματος

Ήρθε η ώρα που θα πρέπει να ξυπνήσουμε και να συνειδητοποιήσουμε ότι ο αστυνομικός στη γωνιά και ο βουλευτής στην Ουάσιγκτον δενε είναι πια ούτε φύλακες μας ούτε υπηρέτες μας. Είναι φύλακες και υπηρέτες του συστήματος - αν και δεν είναι απαραίτητο να το έχουν καταλάβει οι ίδιοι ή να έχουν κακές προθέσεις. Τις περισσότερες φορές δεν είναι παρά προσωρινά, σχεδόν αδύναμα γρανάζια της μηχανής.

Αλλά, ηθελημένα ή αθέλητα, υπηρετούν το σύστημα. Το κυβερνητικό οικοδόμημα που οι πρόγονοί μας έφτιαξαν για να μας υπηρετεί και να μας προστατεύει έχει στραφεί εναντίον μας. Η δύναμή του δεν σημαίνει πια ασφάλεια, για μας, αλλά κίνδυνο. Οι αδυναμίες του δεν είναι κακοτυχία αλλά ευκαιρία για μας.

Η γραμμή ξεπεράστηκε.

Ανάμεσα στους φυλετικά συνειδητοποιημένους Αμερικανούς υπάρχει μία διαδεδομένη αντίληψη του καταστροφικού ρόλου του συστήματος, αλλά και μία εξίσου διαδεδομένη παράλυση της θέλησης όταν αναζητείται μια θεραπεία. Αυτό οφείλεται εν μέρει στο γεγονός ότι όταν οι μαύροι, οι Εβραίοι και οι μαλλιαροί σοσιαλίζοντες υπηρέτες του συστήματος φωνάζουν επανάσταση κάθε άλλος τείνει να θεωρεί την επανάσταση σαν κακιά λέξη. Στους πιο ώριμους και σκεπτόμενους πατριώτες, δε, αυτή η λέξη προξενεί απέχθεια.

Οι συντηρητικοί στην παγίδα

Αυτή η στάση πηγάζει από τη αδυναμία κατανόσης ότι οι «επαναστατικές» τακτικές αυτών των στοιχείων που διαδηλώνουν στους δρόμους δεν είναι παρά ένα μέρος για να δοθεί περισσότερη έμφαση σε αυτά που ήδη μισούμε χειρότερα στο σύστημα. Απλώς θέλουν να μας σπρώξουν ακόμα πιο γρήγορα στο δρόμο της φυλετικής καταστροφής.

Έτσι, οι υπεύθυνοι συντηρητικοί μας (και άλλοι), πέφτουν στην παγίδα. Λένε: Όχι, στο σύστημα προχωρεί ήδη αρκετά γρήγορα προς την κατεύθυνση που θέλετε. Θα αντιταχθούμε στις επαναστατικές σας διεκδικήσεις υπερασπιζόμενοι το σύστημα εναντίον σας.

Και ψάχνουν ακόμα λύσεις στο χώρο της μεταρρύθμισης και όχι της επανάστασης: Γράψε στον Βουλευτή σου. Δώσε ένα δολλάριο για να βοηθήσουμε να ξυπνήσουν οι συμπολίτες μας και να αντιληφθούν τον κίνδυνο του κομμουνισμού. Ψήφισε συντηρητικά. Διαμαρτυρήσου για τους φόρους. Προσευχήσου ν' ανοίξει η γη και να καταπιεί το ανώτατο δικαστήριο.

Η σημερινή ευημερία μας είναι κατάρα

Όταν ο μέσος Λευκός εργαζόμενος έχει έγχρωμη τηλεόραση, δύο αυτοκίνητα και εξοχικό σπίτι, είναι πολύ δύσκολο να σκεφτεί την επανάσταση. Είμαστε διαβρωμένοι από τις ανέσεις. Όσο κακό και αν είναι το σύστημα, είμαστε απρόθυμοι να θυσιάσουμε την υλική μας ευτυχία για να εξασφαλίσουμε κάποιο μέλλον για τη φυλή μας.

Βρίσκουμε πολύ δύσκολο να παραδεχτούμε ότι είναι καλύτερα να υποστούμε την χειρότερη στέρηση, την πιο βασανιστική φτώχεια, τη πιο τυραννική καταπίεση, παρά να αφήσουμε τη φυλή μας να πεθάνει κολυμπώντας στις ανέσεις.

Και έτσι συνεχίζουμε να ψάχνουμε για πιο εύκολους τρόπους. Αλλά δεν υπάρχουν εύκολοι τρόπο. Ίσως να υπήρχαν 50 χρόνια πριν, αλλά όχι σήμερα.

Δεν είναι πια δυνατό να θεραπεύσουμε το σύστημα — να σταματήσουμε το τέρας του Φρανκεστάϊν — με συνταγματικές μεθόδους.

Το σημερινό πολιτικό παιχνίδι, όπου όλο το κοπάδι μπορεί να «διαλέξει» από μία σειρά εικόνων των μέσων μαζικής ενημέρωσης κο-

ροϊδεύει κυνικά την έννοια της λαϊκής θέλησης.

΄Οσο η κοινή γνώμη δεν είναι η άμεση συναίνεση ενός φυλετικά και πολιτιστικά ομογενούς πληθυσμού αλλά το τεχνητά δημιουργούμενο και καθοδηγούμενο προϊόν μιας μικρής κλίκας φυλετικά αποξενωμένων καθοδηγητών, είναι άσκοπο να σκεφτόμαστε ότι μπορούμε να επιφέρουμε, με μέσα εγκεκριμένα από το σύστημα, κάποια σημαντική κυβερνητική αλλαγή ενάντια στις διαταγές αυτών που ελέγχουν το σύστημα.

Κι όμως, εκατομμύρια αισιόδοξοι πατριώτες συνεχίζουν να αυταπατώνται ότι βρήκαν έντιμο πολιτικό που, αν μπορέσουν και τον εκλέξουν παρά τις αντιδράσεις των επαγγελματιών πολιτικαντήδων, θα καταφέρει να τουμπάρει αυτούς που κινούν τα νήματα και να επιστρέψει τη διακυβέρνηση της Αμερικής στα χέρια των προηγούμενων κατόχων της. Αυτοί υποτιμούν πολύ την πονηριά των αφεντάδων της.

΄Αλλοι πάλι, και είναι εκατομμύρια, νομίζουν ότι η απάντηση βρίσκεται στη διαφώτιση του κοινού. Για παράδειγμα, νομίζουν ότι η καταστροφική απόφαση του 1954 του ανωτάτου δικαστηρίου βάσει της οποίας επιβλήθηκε ο πολυφυλετισμός στα σχολεία μας ήταν αποτέλεσμα της κακής πληροφορικής που δόθηκε στο δικαστήριο πάνω στο θέμα των φυλετικών διαφορών. Αυτοί δεν έχουν καταλάβει τίποτα από τη φύση του κτήνους.

΄Ενα δόρυ στη καρδιά.

Δεν πρέπει να συζητάμε λογικά με το τέρας· πρέπει να του φυτέψουμε μία σφαίρα στο κεφάλι και ένα δόρυ στην καρδιά. Αν αυτό σημαίνει αίμα και χάος και μάχες με τον εχθρό σπίτι με σπίτι μέσα σε φλεγόμενες πόλεις σ' όλη τη χώρα, τότε, μα το Θεό, είναι καλύτερα να το αρχίσουμε τώρα αμέσως παρά αργότερα.

Αν οι «υπεύθυνοι» πολίτες δεν έχουν τα κότσια για κάτι τέτοιο, τότε αυτό πρέπει να το αναλάβει μια ριζοσπαστική νεολαία. Και είναι ευθύνη της Εθνικής Συμμαχίας Νεολαίας να αναλάβει πρωταγωνιστικό ρόλο στις επερχόμενες εξελίξεις, έτσι ώστε οι νέοι Αμερικανοί να χτίσουν μία επανάσταση για την Αμερική και για το λαό μας, παρά να γίνονται πιόνια στην ξενοκίνητη, αντιαμερικάνικη και αντι-΄Αρια επανάσταση των μαρξιστών.

ΝΕΑ ΑΠ' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΕΛΒΕΤΙΑ — LUGNASAD 1987

Το «ΚΕΝΤΡΟ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΣΚΕΨΗΣ» — C.N.P.E. — οργάνωσε στις 1 και 2 Αυγούστου, στην Ελβετία τον γιορτασμό της LUGNASAD — συγκέντρωση της LUG — μία από τις μεγαλύτερες τέσσερις κέλτικες γιορτές που συμβολίζουν την εξέλιξη του έτους.

Έτσι αυτή η μεγάλη γιορτή μάζεψε πάνω από 300 αντιπροσωπείες απ' όλη την Ευρώπη.

Το σημαντικότερο γεγονός αυτής της συγκέντρωσης αποτέλεσε το μήνυμα του GUILLAUME FAYE — Γκιγιώμ Φέϊγ — που ανακοίνωσε ένας από τους υπεύθυνους του κινήματος ΕΥΡΩΠΗ — KERVREIZH, ο Yann Ber Tillenon.

Ο Γκιγιώμ Φέυ που ήταν από τα ηγετικά στελέχη της G.R.E.C.E. πρόσφατα απεχώρησε από αυτό το κίνημα βάζοντας τις βάσεις δημιουργίας ενός νέου φορέα που θα γίνει εκφραστής των βαθύτερων προσδοκιών της Ευρώπης, που ονομάστηκε: ΕΥΡΩΠΗ — KERVREIZH. (Kervreizh Europa, 43 tue saint placide — 75006 Paris).

Να, μερικά από τα κυριώτερα σημεία της διακήρυξης:

«... Είναι αναγκαίο, μετά από την φάση της ιδεολογικής δημιουργίας ενός εναλλακτικού σχεδίου στο δυτικό σύστημα, να βάλουμε προσεχτικά τις βάσεις ενός ευρωπαϊκού κινήματος που δεν θα είναι πια περιορισμένο σ' αυτά τα Έθνη-Κράτη που τελικά σκοπεύουμε να ξεπεράσουμε.

Παίρνω ακόμη τη θέση να ξεπεραστούν οι αναφορές προς την αριστερά και τη δεξιά, είτε είναι παλιές ή καινούργιες. Εμείς δεν ανήκουμε στην αριστερά, δεν ανήκουμε στην δεξιά, είμαστε η μαγιά της ευρωπαϊκής Αυτοκρατορίας της οποίας τα ανατολικά όρια φθάνουν «μέχρις την θάλασσα» όπως έλεγε ένας μεγάλος Κορσικανός αυτοκράτορας.

Είναι οι ενέργειες στις οποίες πρέπει να περάσουμε, γιατί στην ζωή μόνον οι ενέργειες αφήνουν σημάδια. Είναι ένα κίνημα που πρέπει να κατασκευάσουμε έξω από τα δυτικά πλαίσια πολιτικής ζωής, ένα κίνημα που πρέπει να έχει σαν στόχο την σοβαρή και αυστηρή, προοδευτική συγκέντρωση της νεολαίας κάθε προέλευσης».

Όλα αυτά δείχνουν ότι κάτι εντελώς νέο κυοφορείται στον ευρωπαϊκό χώρο, που προέρχεται απο κάποια βαθειά γνήσια εσωτερική φλόγα της Αρίας ψυχής και που σκοπεύει σε μία αναγέννηση των παραδοσιακών ευρωπαϊκών αξιών.

ΝΕΑ ΖΗΛΑΝΔΙΑ

Παραπέμπεται σε δίκη ο εθνοφυλετιστής K. R. Bolton επειδή σε έντυπο που κυκλοφόρησε, παρουσιάζει ρατσιστικές θέσεις οι οποίες «οξύνουν τις σχέσεις μεταξύ των διαφόρων φυλετικών ομάδων».

ΑΓΓΛΙΑ

Μια ενθαρρυντική εξέλιξη διαφαίνεται στον πατριωτικό χώρο της Αγγλίας. Συγκεκριμένα το «Εθνικό Μέτωπο» (National Front) και το Βρετανικό Εθνικό Κόμμα (British National Rarty) προσεγγίζουν στην απόφαση να δημιουργήσουν μια Εθνική Συμμαχία. Η Συμμαχία θα κατευθύνεται από μία Επιτροπή Συνδέσμου στην οποία θα συμμετέχουν στελέχη και των δύο κομμάτων. Η συμπαράταξη αυτή αποβλέπει στην διοργάνωση κοινών δραστηριοτήτων και εκδηλώσεων σε συγκεκριμένα θέματα.

ΑΥΣΤΡΑΛΙΑ

Για πρώτη φορά στη ιστορία του το Αυστραλιανό πατριωτικό κίνημα έδρασε σε εθνικό επίπεδο. Έτσι λοιπόν μοιράστηκαν 400.000 προκηρύξεις σε ολόκληρη την Αυστραλία από το ANM. Μεγάλη αίσθηση προκάλεσε, αυτή η πρωτόγνωρη σε μαζικότητα εκστρατεία, δημιουργώντας σωρεία

θετικών και αρνητικών αντίστοιχα δημοσιευμάτων. Δεδομένου ότι το ΑΝΜ ιδρύθηκε μόλις πριν από 3 χρόνια.

Η προκήρυξη περιελάμβανε και τεκμηρίωνε τις ακόλουθες θέσεις: την επιστροφή στην Λευκή Αυστραλιανή πολιτική, τη νομισματική αναμόρφωση, τον εξαγνισμό του Αυστραλιανού πολιτισμού, τη παρεμπόδιση της εισόδου Ασιατικού εργατικού δυναμικού στη Αυστραλία και την σταδιακή απομάκρυνση των μη Λευκών μεταναστών.

ΝΟΤΙΟΣ ΑΦΡΙΚΗ

Ο υφυπουργός εξωτερικών υποθέσεων της Νοτίου Αφρικής Ron Miller (ο οποίος τυγχάει να είναι Εβραίος) σε πρόσφατες δηλώσεις του, εξέφρασε την ανησυχία του για την συνεχή άνοδο του ρατσισμού και του αντισημητισμού στην Νοτιοαφρικάνικη Λευκή νεολαία.

ΓΕΡΜΑΝΙΑ

Πέθανε ο FRITZ RÖSSLER που υπήρξε ιδρυτικό στέλεχος της νέας Ευρωπαϊκής Τάξης. (Ν.Ε.Τ.), γεννηθείς το 1912. Για ν' αποφύγει την «κάθαρση» των συμμάχων μετονομάζεται σε FRAMZ RICHTER.

Με το νέο όνομα γίνεται μέλος του BUNDESTAG το 1950. Συμμετέχει στο 2ο Συνέδριο των Εθνικών Ευρωπαϊκών δυνάμεων στο Malmö, και στην ίδρυση της Ν.Ε.Τ. τον Σεπτέμβριο του 1951.

Πεθαίνει από χρόνια ασθένεια και αναπηρία στις 11.10.87. Παραθέτουμε μία από τις παρεμβάσεις του στις 15.11.51 εναντίον της χρηματοδότησης και αναστήλωσης του ΙΣΡΑΗΛ.

«Ο καθηγητής CARL SCHMID του σοσιαλ-δημοκρατικού γερμανικού κόμματος μας δηλώνει ότι στην περίπτωση που δεν υπάρχουν επιζώντες κληρονόμοι τέως κατόχων εβραϊκών περιουσιών, θα πρέπει τουλάχιστον να δοθεί το ισοδύναμο αντίτιμο στο ΤΕΛ ΑΒΙΒ ή στην ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ. Θυμάμαι ότι η ισραηλιτική κυβέρνηση από ανέκαθεν είχε διακηρύξει ότι βρισκόταν σε κατάσταση πολέμου με την Γερμανία. Θυμάμαι ακόμη ότι αυτή η ίδια η κυβέρνηση οφείλει την ύπαρξή της σε μία επιθετική ενέργεια (...)

«Αν ο καθ. Schmid δήλωσε ότι πρέπει να στείλουμε αυτά τα χρήματα στο Tel-Aviv ή στην Ιερουσαλήμ, είναι ολοφάνερο ότι: θα στελνόντουσαν σε μία δύναμη που από μόνη της δηλώνει ότι βρίσκεται σε κατάσταση πολέμου μαζί μας. Αυτό θα εσήμαινε ότι εργάζεται για τον εχθρό, ότι είναι λοιπόν ένας «συνεργάτης», κάτι που στην διάλεκτο των «ελευθερωτών» συμμάχων καλείται έγκλημα, κάτι που το ξέρετε πολύ καλά, καί το αποδεχόσαστε εσείς οι ίδιοι, και τελικά θα το άξιζε».

ΓΑΛΛΙΑ

— Σύμφωνα με την εφημερίδα «LE MONDE», 15-9-1987 ο LE PEN δήλωσε ότι: «Δεν λέω ότι οι θάλαμοι αερίων δεν υπήρξαν. Δεν είδα τίποτα. Δεν μελέτησα ειδικά το θέμα. Αλλά νομίζω ότι πρόκειται για μία λεπτομέρεια του δευτέρου παγκοσμίου πολέμου».

Πάνω σ' αυτή την δήλωση διαβάζουμε την παρακάτω δήλωση της Εβραίας βουλευτού SIMONE VEIL στο περοδικό «LECTURES FRANCAISES» Νο 366. «Ο κος LE PEN θέτει στο ίδιο επίπεδο των πολεμικών γεγονότων, που είναι πραγματικά τρομερά, την

καταπίεση του πληθυσμού και την αντίσταση, με την συστηματική καταστροφή του εβραϊκού πληθυσμού. Αυτό είναι φοβερό. Στην δεύτερη περίπτωση, δολοφονήθηκαν άνθρωποι όχι για ότι κάνανε αλλά για ότι είναι» και το ακόλουθο σχόλιο:

«Πράγματι η Κα VEIL έχει απόλυτο δίκιο: Οι 250.000 νεκροί του βομβαρδισμού της Δρέσδης — κυρίως γυναίκες, γέροι και παιδιά, κάηκαν από τις βόμβες φωσφόρου — δολοφονήθηκαν όχι διότι ήσαν Γερμανοί, αλλά διότι διαπράξαν το έγκλημα να ζουν σ' ένα κράτος μη δημοκρατικό. Το ίδιο και

οι 115.000 νεκροί και οι 130.000 τραυματίες της Χιροσίμα και του Ναγκασάκι διαπράξαν το έγκλημα να έχουν φασίστα αυτοκράτορα! Και τί να πει κανείς για τις 4.200.000 εκτρώσεις στην Γαλλία, 1975-1986, με τις ευλογίες της κας VEIL;»

ΕΛΒΕΤΙΑ

— Οι συγκεντρώσεις της Νέας Ευρωπαϊκής Τάξης έχουν απαγορευθεί, έστω και αν είναι «κλειστές». Ενώ στην εφημερίδα «TRIBUNE DE GENEVE» διαβάζουμε ότι δόθηκε άδεια σε μια ομάδα αντικαθεστωτικών απ' το ΖΑΙΡ να συγκεντρωθούν για να εκλέξουν εξόριστη κυβέρνησι, στο ΒΕΧ (Ελβετία).

ΑΓΓΛΙΑ

— Απαγορεύθηκε η ομιλία του LE PEN σε μία ομάδα συντηρητικών βουλευτών στο Λονδίνο, που είχε οργανωθεί από τον sir Alfred Sherman (ο οποίος αν και εβραίος χαρακτηρίζεται από την λογική του αντιμετώπιση, γι' αυτό και δέχεται συνεχείς επιθέσεις από τους συντηρητικούς εβραίους οι οποίοι επηρεάζουν ισχυρά την Θάτσερ). (Εξ άλλου είναι γνωστό πόσο η Θάτσερ υποστηρίζει το Εβραϊκό λόμπυ μιας και εξελέγη στην περισσότερο εβραιοκατοικημένη περιοχή του Λονδίνου (North Finchley) — οι Εβραίοι είναι η πλειοψηφία του πληθυσμού εκεί.

ΚΑΝΑΔΑΣ

Στην έκδοση «GERMANIA» 20.9.87 (206 Carlton Street, Toronto, Canada) αναφέρεται: στι 25.8.87 η Sabina Citron έκανε νέα μήνυση στον ERNST ZÜNDEL, επειδή διαμαρτυρήθηκε πάλι για το μύθο των 6 εκατομ. Στις 18.9.87 η μήνυση απορρίφθηκε.

Η Citron έξαλλη ζητάει την παραίτηση του υπουργού δικαιοσύνης του ONTARIO.

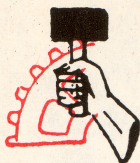
Παρακάτω ο ZÜNDEL γράφει: «Εμείς που ρίξαμε μια ματιά στα παρασκήνια του συστήματος, βρισκόμαστε — είτε το θέλουμε είτε όχι — σε κατάσταση ιδεολογικού πολέμου μ' αυτό το σύστημα, όχι διότι είμαστε τρομοκράτες ή ακοινώνητοι, αλλά γιατί έχουμε την αίσθηση της τιμής και του ηθικού κύρους».

Ο Γερμανο-Καναδός εκδότης Ernst Zundel όμως περνά στη αντεπίθεση, με την έναρξη μίας ευρείας προπαγανδιστικής εκστρατείας για υλική και ηθική βοήθεια με μοναδικό στόχο την τελική επικράτηση του δικαίου και της αλήθειας.

Διαδήλωση συμπαράστασης στον Ernst Zündel

ΣΗΜΕΙΑ ΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ

ΑΓΡΙΑ ΣΦΑΓΗ 16 ΛΕΥΚΩΝ

Στρατιωτικές δυνάμεις της Ζιμπάμπουε καταδιώκουν μια άγρια συμμορία νέγρων που στην επαρχία Ματαμπέλελαντ, πριν από λίγο καιρό, κατακρεούργησαν με τον αγριότερο τρόπο 16 ομόφυλούς μας ανάμεσα στους οποίους 7 γυναίκες και πέντε παιδιά ηλικίας 2 έως 5 χρόνων.

Οι νέγροι, όπως ανέφερε ο υπουργός εσωτερικών της Ζιμπάμπουε, ενώ είχαν πυροβόλα όπλα προτίμησαν να κατακρεουργήσουν τα θύματά τους με μαχαίρια και τσεκούρια! Από όλη τη σφαγή γλύτωσε ένα μικρό 6χρονο αγοράκι που πήδηξε από το παράθυρο του σπιτιού που διεπράχθη το έγκλημα και ένα 13χρονο κορίτσι που αφέθηκε από τους καννίβαλους για να μεταφέρει μήνυμα διαμαρτυρίας στον πρόεδρο της κυβέρνησης της Ζιμπάμπουε για την πολιτική του!

Αν και η σφαγή αυτή θεωρείται από τις αγριότερες από την εποχή της ιστορίας της αποικιοκρατίας, η ίδια συμμορία κατηγορείται για περισσότερους από 60 φόνους λευκών τα τελευταία χρόνια που έγιναν με ανάλογες συνθήκες.

Την ίδια στιγμή στην πολιτισμένη ευρώπη γίνεται έκκληση αγοράς καρτών UNICEF για την υποστήριξη των παιδιών της Αφρικής!

ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΑΚΗ «ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ»

Για άλλη μια φορά τα ανδρείκελα του Διεθνούς Εβραίου και οι ηλίθιοι τυφλοί τους ακόλουθοι εξαπάτησαν τον Ελληνικό Λαό, και μαζί του τους δύστυχους Παλαιστίνιους, οργανώνοντας στι 1/12/87 εκδήλωση αλληλεγγύης στον Παλαιστινιακό Λαό σε θέατρο των Αθηνών (σαν επιστέγασμα της «βδομάδας αλληλεγγύης» — SIC). Την ίδια στιγμή που ο πολύς Παπούλιας παζαρεύει το ξεπούλημα της όποιας ανεξαρτησίας μας με τους κτηνάνθρωπους δολοφόνους Σαμίρ και Πέρες, ενώ η μασωνοεβραϊκή ηγεσία την Ν.Δ. τον χειροκροτάει. Με ένα Κ.Κ.Ε. το οποίο διά στόματος Θεοδωράκη στην Κνεσσέτ (Εβραϊκό Κοινοβούλιο) χαίρεται γιατί στο Ισραήλ γεννήθηκε ο «κομμουνισμός».

«Αλληλέγγυες» νεολαίες και «μαχητές» σαλονιών ευωχούνται για την φιλοπαλαιστινιακή τους στάση, ενώ τα κοπρόσκυλα Δεξιάς και Αριστεράς, οι σφουγγοκολάριοι του Εβραίου Δυνάστη, περιδρομιάζουν σε συνεστιάσεις κοραίνοντας την λιμασμένη πείνα τους για εξουσία, κέρδος και ηδονή.

Η εκδήλωση είχε φυσικά και την καλλιτεχνική επένδυσή της, τραγουδιστές όπως π.χ. ο Νταλάρας (μετά την επικερδή θερινή περιοδεία του στο Ισραήλ) τραγούδησαν για συμπαράσταση στα σφαγμένα γυναικόπαιδα της Παλαιστίνης. ΑΙΔΩΣ ΑΧΡΕΙΟΙ.

Η ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΡΗΓΚΑΝ — ΓΚΟΡΜΠΑΤΣΩΦ(1)

Υπεγράφη στην Ουάσιγκτον η συμφωνία μεταξύ ΕΣΣΔ - ΗΠΑ για την κατάργηση των πυραύλων μικρού και μέσου βεληνεκούς που κυρίως σταθμεύουν στην Ευρώπη.

46 χρόνια μετά την είσοδο των ΗΠΑ στον πόλεμο και την συμμαχία τους με την ΕΣΣΔ, οι δύο πρώην σύμμαχοι και σημερινοί αντίπαλοι αποφάσισαν (για μια ακόμη φορά) για την τύχη της διχοτομημένης και στην ουσία υπόδουλης Ευρώπης.

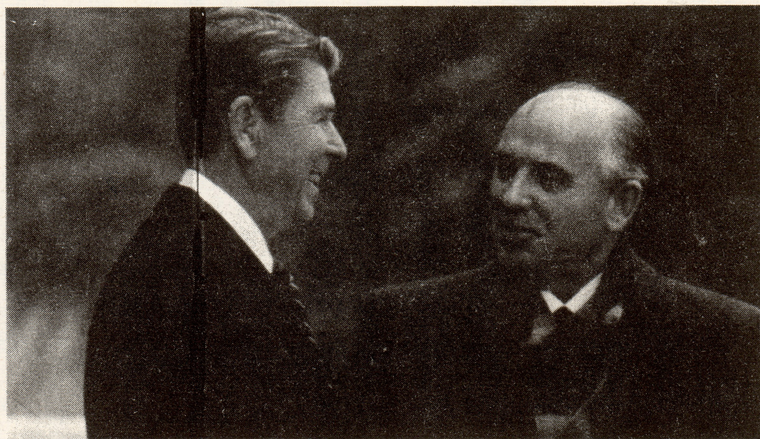
Όλα αυτά ερήμην των Ευρωπαίων «ηγετών» οι οποίοι ούτε καν παρέστησαν στην υπογραφή της συμφωνίας αλλά περιορίσθηκαν σε δηλώσεις αισιοδοξίας και ικανοποίησης.

Κανένας πολιτικός, κανένα κόμμα, καμμία εφημερίδα δεν αναρωτήθηκε ή δεν αμφισβήτησε το δικαίωμα των δύο υπερδυνάμεων να αποφασίζουν για την τύχη της ηπείρου μας, σαν να πρόκειται για αποικία τους.

Πέραν όμως αυτών των θλιβερών διαπιστώσεων αυτή η συμφωνία ίσως απομακρύνη το ενδεχόμενο να μεταβληθούν οι Ευρωπαικές χώρες σε πεδία συγκρούσεως των δύο συνασπισμών και ίσως ακόμη χαλαρωθή η στρατιωτική εξάρτηση της Δ. Ευρώπης από τις ΗΠΑ, εφόσον βέβαια τηρηθεί, πράγμα για οποίον όπως δείχνει το παρελθόν πολύ αμφιβάλλουμε.

Εφόσον όμως συνεχίζουμε να στηριζόμαστε σε ξένους «συμμάχους», που κοιτούν μόνο τα συμφέροντά τους, τότε θα είμαστε πάντα θεατές των συμφωνιών που μας αφορούν.

Η Ευρώπη για να επιζήσει και να γίνη πάλι πηγή δύναμης και πολιτισμού πρέπει να διώξει τους Αμερικανούς και Ρώσους προστάτες της και να στηριχθεί στις δικές της μόνο δυνάμεις, στρατιωτικές και πολιτικές.

ΠΡΟΣ ΠΛΗΡΗ ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΗ ΤΟΥ ΙΣΡΑΗΛ;

Μετά τα αλεπάλληλα ταξίδια Ελλήνων επισήμων, τις συμφωνίες για πολιτιστικές ανταλλαγές Ελλάδας-Ισραήλ (τι πολιτιστικά στοιχεία θα μπορούσαν άραγε να μας προσφέρουν;), τις τελετές για τον Εβραίο Μπεν Γκουριόν στο Δημαρχείο της Αθήνας, φαίνεται ότι έφθασε ο καιρός που θα αποκαταστήσουμε πλήρεις διπλωματικές σχέσεις μαζί τους.

Αυτό διαπιστώνεται από την απάντηση που έδωσε ο κ. Παπανδρέου στις επίμονες ερωτήσεις δημοσιογράφων κατά το πρόσφατο ταξίδι του στην Δανία.

Συγκεκριμένα, παραδέχθηκε ότι είναι αληθινές οι δημοσιογραφικές πληροφορίες ότι ο κ. Παπούλιας συμφώνησε για την αποκατάσταση πλήρων διπλωματικών σχέσεων κατά το ταξίδι του Τελ-Αβίβ.

Το παγκόσμιο σιωνιστικό κατεστημένο ανέκαθεν πίεζε την Ελλάδα να αναγνωρίσει το Ισραήλ, πιέσεις που έγιναν πιο έντονες τώρα που αναλαμβάνουμε την προεδρία της Ε.Ο.Κ. Θα ενθυμείσθε ασφαλώς τις δηλώσεις των σιωνιστών κατά το πρόσφατο συνέδριό τους στην Αθήνα (για το οποίον είμαστε οι μόνοι που διαμαρτυρηθήκαμε και διανείμαμε προκηρύξεις) όπου απαίτησαν την πλήρη αναγνώριση του Ισραήλ.

Μέχρι τώρα είμασταν οι μόνοι από τις χώρες της Ε.Ο.Κ. που δεν το είχαν αναγνωρίσει και το μόνο εμπόδιο για την μελλοντική τους είσοδο σ' αυτήν.

Το όφελος βέβαια θα είναι μόνο για τους Εβραίους που ισχυροποιούν έτσι την θέση τους στην Μεσόγειο και παίρνουν άφεση για τα εγκλήματά τους εναντίον των Αράβων και για τα εδάφη τους που κατέχουν, ενώ εμείς το μόνο που θα καταφέρουμε είναι να χαλάσουμε τις σχέσεις μας με τον Αραβικό κόσμο.

Άλλο ένα δείγμα της «υπερήφανης εθνικής» εξωτερικής πολιτικής των δημοκρατικών κυβερνήσεών μας.

ΦΩΝΕΣ ΕΚ ΠΟΛΩΝΙΑΣ

Το διαβάσαμε στις εφημερίδες και δεν μπορούσαμε να το πιστέψουμε. Η «Τριμπούνα Λούντου» επίσημο όργανο του πολωνικού κομμουνιστικού κόμματος κατηγόρησε τον Γιόζεφ Λίπσκι, αρχηγό του νεοιδρυθέντος «πολωνικού σοσιαλιστικού κόμματος» ότι αμφισβητεί τα σύνορα της Ευρώπης όπως αυτά διαμορφώθηκαν μετά τον Β΄ Παγκόσμιο πόλεμο και ότι τάσσεται υπέρ της αναθεώρησης της συμφωνίας της Γιάλτας το 1945 (όπου οι νικητές του πολέμου μοίρασαν μεταξύ τους τον κόσμο χωρίζοντας και την Ευρώπη σε Ανατολική και Δυτική).

Επίσης ότι υποστηρίζει την άποψη για την επανένωση των δύο Γερμανιών ούτως ώστε να

γίνουν οι Γερμανοί υπερασπιστές της Ευρώπης ενάντια στον κομμουνισμό.

Δεν έχουμε άλλες πληροφορίες για το κόμμα αυτό, που ιδρύθηκε πριν δύο μήνες και κηρύχθηκε αμέσως παράνομο, αλλά ελπίζουμε να μην ελέγχεται από τους σιωνιστές όπως η «Αλληλεγγύη» του Λεχ Βαλέσα.

Πάντως οι φωνές για μία ριζική αλλαγή της κατάστασης που επικρατεί σήμερα στην Ευρώπη ακούγονται όλο και πιο συχνά και από τα πιο απίθανα μέρη.

Η ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΡΗΓΚΑΝ — ΓΚΟΡΜΠΑΤΣΩΦ[2]

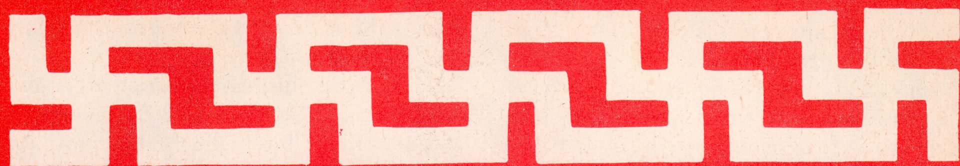
Μετά την «Θεϊκή-ανθρωπιστική - αδελφοποιό - κοσμοϊστορική» συμφωνία των Γκορμπατσώφ — Ρήγκαν, που υπογράφτηκε στην Ουάσιγκτων για την καταστροφή των πυρηνικών πυραύλων μικρού και μέσου βεληνεκούς, αξίζει να σημειώσουμε ότι οι Ευρωπαϊκοί «Ελεύθεροι» λαοί, του βούτυρου — της ντομάτας — και της Ε.Ο.Κ., πρέπει να αναθεωρήσουν τις δομές των γελοίων στρατών τους. Επειδή με φιλέ μαλλιών, χασισοπότες, χαπάκηδες, ειρηνιστές και «δηλωμένους» ψυχοπαθείς (που ελέω Δημοκρατίας των Πλουτοκρατών έχει άφθονους η «Δυτική» Ευρώπη μας) δεν αντιμετωπίζονται οι συμβατικές δυνάμεις άμεσης Παρέμβασης της «Ανατολικής» Ευρώπης των κομισσαρίων.

Πιο συγκεκριμένα οι μιλιταριστές, φανατισμένοι, εκπαιδευμένοι Σοβιετάνθρωποι του συμφώνου της Βαρσοβίας έχουν έτοιμη την εξής δύναμη άμεσης Παρέμβασης: 96 μηχανοκίνητες μεραρχίες πεζικού, 54 τεθωρακισμένες μεραρχίες, 8 αερομεταφερόμενες μεραρχίες, 140 μεραρχίες πεζικού, 27.000 άρματα μάχης, 8-9.000 πυροβόλα, περίπου δηλ. 1.240.000 άντρες **υπό τα όπλα αυτή τη στιγμή** εξαιρώντας την επιπλέον δύναμη Πολιτοφυλάκων —Στρατού συνόρων (άλλες 292.000 οι δορυφόροι και 500.000 η Σοβιετική Ένωση). Μόνο η λεύτερη Ενωμένη Ευρώπη μπορεί να σώσει τον εαυτό της και τους Λαούς της από τον κίνδυνο των τρωκτικών της Ανατολής, χωρίς να εκπορνεύεται στα τρωκτικά της Δύσης.

Η Νέα Ευρώπη της Νέας Τάξης Πραγμάτων, η Ευρώπη όπου όλοι οι Ευρωπαίοι θα είναι αδελφια, προστατευμένη από δικά της όπλα, δικό της στρατό.

Δίχως ηλίθιους, κερδοσκόπους και άξεστους Αμερικάνους ψευτοπροστάτες, σκυλιά του Εβραίου αφέντη, πρόθυμους και αύριο όπως χθες να την παραδώσουν στον Μπολσεβικισμό (με «Περεστρόϊκα» ή δίχως αυτήν).

Η ζωή ενός Λαού είναι σίγουρα ένα πολυδύναμο φαινόμενο, μα έχει κύρια μία βιολογική βάση. Σ᾽ αυτήν πάνω οικοδομείται και φέρεται ο πολιτισμός του, αυτή είναι το εργαλείο της ανάπτυξής του, αυτή η βιολογική του ΟΥΣΙΑ είναι η μήτρα της Δημιουργίας. Γι᾽ αυτό κάθε κήρυγμα δραστικού ή παθητικού «αντιρατσισμού» που οδηγεί στην καλλιέργεια ή την ΑΠΟΔΟΧΗ της επιμειξίας με τους έγχρωμους είναι ολέθριο. Αν ένα εργοστάσιο δημιουργεί απόβλητα σκοτώνοντας το περιβάλλον, είναι χειρότερη οικολογική καταστροφή η ανάμιξη και η προοδευτική απώλεια των προγονικών μας χαρακτήρων βιολογικών ψυχικών και πνευματικών. Είναι οικολογική δολοφονία του είδους μας.

Πατριώτη, η κοινωνία μας, ο πολιτισμός μας και η εξέλιξή μας για το Μέλλον ΔΕΝ είναι μεταφυσικές σκιές, είναι παράγωγα των ξεχωριστών μας ιδιοτήτων, των ΜΟΝΑΔΙΚΩΝ μας αρετών που μας κληρονομήθηκαν από τους προγόνους. Αυτό τον ακατάλυτο χρονικό δεσμό μας με την Ιστορία τον θρέφει το άλικο ποτάμι του Ελληνικού αίματος. Μη δέχεσαι αδιαμαρτύρητα τους κραγμούς των συφιλιδικών εγκέφαλων της ισοπέδωσης. Τα παιδιά και τα εγγόνια σου πρέπει να είναι ´Ελληνες, να μοιάζουν ´Ελληνες και να νοιώθουν ´Ελληνες. Κανένας Ασιάτης ή Αφρικάνος δεν κατάλαβε τον πολιτισμό μας, δεν αγωνίστηκε για τα δίκια μας, δεν εχθρεύτηκε τους εχθρούς μας. **Πώς μπορεί τότε να ζητήσει μερίδιο στο αίμα μας;**

Είναι τραγικό τους νόμους επιλογής και βελτίωσης που εφαρμόζουμε με ευλάβεια και φροντίδα στα ζώα μας να τους αρνούμαστε με μίζερη, μικρονοϊκή «ανθρωπιά» για τον ίδιο τον εαυτό μας. Σ᾽ ΕΝΑ ΚΡΑΤΟΣ ΤΟ ΙΔΙΟ ΑΙΜΑ!

